

LİSELİ ŞEHİTLER DESTANI

Selalar verildi minarelerden,
Meydanlara al bayraklar asıldı,
Taş döşeli avlusunda mektebin,
Kitaba, silaha eller basıldı.
Dualar edildi,
Helalleşildi.
Bir daha bir daha vedalaşıldı.
Yılanlı dağa,
Hasan Dağı'na,
Dağların hasına, Ali Dağı'na,
En son Erciyes'in ak doruğuna,
Dünya gözü ile bakıp,
Gittiler...
Artlarında gözü yaşlı türküler...
Kölesi olduğum
Efendi ağal
Kayseri nere,
Nere Sakarya
Sakarya
Soyunun kader çizgisi
Tarihin yeriden yazıldığı yer.

Fazıl Ahmet BAHADIR

YIL:19 SAYI:41 2010-2011 ISSN 1306 - 7168

ANADOLU

KAYSERİ LİSESİ

KAYSERİ ANADOLU LİSESİ DERGİSİ

Kayseri Anadolu Lisesi Yayın ve İletişim
Kulübü Faaliyetidir.

Yıl:19 Sayı:41

2010 - 2011 Eğitim - Öğretim Yılı

Sahibi
İsmet ERBAŞ (Okul Müdürü)

Yazı İşleri Müdürü
Şerife ÖZTÜRK
(Müdür Yardımcısı)

Editör
Okan Celal GÜNGÖR

Yayın Kurulu
Mehmet BAYRAM (Edebiyat Öğr.)
Okan Celal GÜNGÖR (Edebiyat Öğr.)
Kenan KILIÇ (11-E)
Furkan ERDEM (11-F)
Hüsnü TUNA (10-F)
Vildan SÖNMEZ (10-F)
Yunus Emre ÇAM (9-A)
Okan SEVİÇİN (9-A)

HABERLEŞME ADRESİ
Kayseri Lisesi Dergisi
P.K. 246 Tel:(0352) 222 89 03 - 04
Belgegeçer Faks:(0352) 231 13 62

Elektronik Ağ
www.kayserilisesi.net.tr

DİZGİ BASKI

 tasarım[®]
promosyon & reklam hizmetleri

Mustafa HIZARCIGİL

www.tasarimpromosyon.com e-mail/msn:info@tasarimpromosyon.com

Merkez : Sahabiye Mah. Helvacidede Cad. No:6 KAYSERİ Merkez Tel:0.352 232 20 47
Şube : Sahabiye Mah. Mersin Sok. No:8 KAYSERİ
Atölye 2 : Osman Kavuncu Mah. Gazibey Cad. No:13/B KAYSERİ Gsm:0.536 733 09 03

Dergide yer alan yazıların sorumluluğu yazarına
aittir. MEB'in görüşlerini yansıtmaz. Dergimize gelen
yazılar yayınlansın yayınlansın iade edilmez.

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ.....	2
İSTİKLAL MARŞI.....	3
ÇANAKKALE VE GENÇLİK.....	4
ÜSTÜN VARLIK İNSAN VE SORUMLULUKLARIMIZ.....	5
FELSEFE VE YAŞAM İLİŞKİSİ.....	6
PROF. DR. NEVZAT ÖZKAN İLE SÖYLEŞİ.....	7
MEHMET TOPRAK OLDU.....	8
HİÇ BİR ŞEY DURDURAMAZ TÜRK'Ü ÖLÜMDEN BAŞKA.....	9
1864 VAHŞETİ.....	10
İŞTE AKİF.....	11
TACİMİN EN GÜZEL PARÇASI.....	12
BİR YOLCUNUN ÖYKÜSÜ.....	13
ÖZGÜVENMEME.....	14
TAŞ MEKTEP.....	15
MEŞAKKATE BAK.....	16
KAR TANELERİ.....	17
AŞK MEKTUBU.....	18
HÜZN Ü ZİYAN.....	19
ŞİZOFRENİN AŞKI.....	20
FOTOĞRAFLARIN PENCERESİNDEN.....	21
HAYATIN SAYFALARINDA EĞİTİM.....	22
KAYSERİ'DE TİCARETİN KALBI KÜLTEPE.....	23
OKULUMUZDAN HABERLER.....	25

SUNUŞ

Merhaba Kayseri Liseliler,

Bu sayıyı çıkarırken başka bir anlam, başka bir heyecan içerisindeyiz. Dergimiz kırk birinci sayısının yayınına hazırlanıyor.

Tüm maviliklerin yavaş yavaş kaybolduğu bir dünyada, yaşamda hala güzel Şeylerin olduğunu anlatabilmek için yazdık. Yazdık; nk içimizdeki denizleri diğer yüreklere akıtmak istedik sesimizi en kuytu köşelere...

Hayata açılmak için yazdık aslında... Edebiyata vurgun yüreğimiz, umutlu ellerimizle, içimizdeki ırmaklara akabilmek için çıktık bu kırk birinci yolculuğa. Yazmamızın birileri tarafından fark edilmesinden çok hoşlandık. Ve Şimdi kırk birinci sayımızla yüreğimizin en derinliklerinde sakladığımız duygularımızı kalemimiz ve kağıdımızla birleştirip tekrar buluştuk.

gimizi yayına hazırlarken bizlere desteklerini esirgemeyen tüm meslektaşlarımıza ve bu derginin gerçek sahipleri olan sevgili öğrencilerimize teşekkürleri bir borç biliyoruz.

Nice kırk birinci sayıları idrak etmek temennisiyle...

İSTİKLAL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır parlayacak!
O benimdir, o benim milletimindir ancak!

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!
Kahraman ırkıma bir gül... ne bu şiddet, bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal.
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım;
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar.
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imânı boğar,
'Medeniyet!' dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş, yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın,
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri 'toprak' diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır, atanı.
Verme, dünyâları alsan da bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şühedâ fişkırarak toprağı sıksan, şühedâ!
Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Hudâ,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyâda cüdâ.

Rûhumun senden İlahî, şudur ancak emeli:
Değmesin ma' bedimin göğsüne nâ-mahrem eli!
Bu ezanlar-ki şehâdetleri dinin temeli-
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım.
Her cerâhamdan, lâhî, boşanıp kanlı yaşım;
Fıskırır rûh-ı mücerred gibi yerden na'şım;
O zaman yükselerek arşa değer belki başım!

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl;
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet,
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl!

Mehmet Akif Ersoy

Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsaid bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen;
Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki
asil kanda mevcuttur!

Mustafa Kemal Atatürk
20 Ekim 1927

ANAKKALE ZAFERİ VE GENÇLİK

Çanakkale zaferi bize ne ifade ediyor? Sizleri sıkmadan, ve zaferimizi bu yönüyle kısaca ele alıp duygularımı yaşmak istiyorum

"İni bilmeyen gençlik tarih yazamaz" diyor bir yazar. da anlamlı bir söz değil mi?Aslında Çanakkale Türk Çanakkale.

Çanakkale zaferi bize ne ifade ediyor? Sizleri sıkmadan, ve zaferimizi bu yönüyle kısaca ele alıp duygularımı yaşmak istiyorum

"İni bilmeyen gençlik tarih yazamaz" diyor bir yazar. da anlamlı bir söz değil mi?Aslında Çanakkale Türk Çanakkale.

Çanakkale zaferi bize ne ifade ediyor? Sizleri sıkmadan, ve zaferimizi bu yönüyle kısaca ele alıp duygularımı yaşmak istiyorum

"İni bilmeyen gençlik tarih yazamaz" diyor bir yazar. da anlamlı bir söz değil mi?Aslında Çanakkale Türk Çanakkale.

Çanakkale zaferi bize ne ifade ediyor? Sizleri sıkmadan, ve zaferimizi bu yönüyle kısaca ele alıp duygularımı yaşmak istiyorum

"İni bilmeyen gençlik tarih yazamaz" diyor bir yazar. da anlamlı bir söz değil mi?Aslında Çanakkale Türk Çanakkale.

Çanakkale zaferi bize ne ifade ediyor? Sizleri sıkmadan, ve zaferimizi bu yönüyle kısaca ele alıp duygularımı yaşmak istiyorum

"İni bilmeyen gençlik tarih yazamaz" diyor bir yazar. da anlamlı bir söz değil mi?Aslında Çanakkale Türk Çanakkale.

Çanakkale zaferi bize ne ifade ediyor? Sizleri sıkmadan, ve zaferimizi bu yönüyle kısaca ele alıp duygularımı yaşmak istiyorum

"İni bilmeyen gençlik tarih yazamaz" diyor bir yazar. da anlamlı bir söz değil mi?Aslında Çanakkale Türk Çanakkale.

Çanakkale zaferi bize ne ifade ediyor? Sizleri sıkmadan, ve zaferimizi bu yönüyle kısaca ele alıp duygularımı yaşmak istiyorum

"İni bilmeyen gençlik tarih yazamaz" diyor bir yazar. da anlamlı bir söz değil mi?Aslında Çanakkale Türk Çanakkale.

Çanakkale zaferi bize ne ifade ediyor? Sizleri sıkmadan, ve zaferimizi bu yönüyle kısaca ele alıp duygularımı yaşmak istiyorum

"İni bilmeyen gençlik tarih yazamaz" diyor bir yazar. da anlamlı bir söz değil mi?Aslında Çanakkale Türk Çanakkale.

kanaatini daha o zamandan edinmiştir. 18 Mart zaferi kazanılmıyordu, düşman donanması, daha 1915'in Mart ayında İstanbul'a girerek Osmanlı İmparatorluğu'nu çökertebilecekti. Çanakkale Boğazı'nı denizden aşım İstanbul'a giremeyen İtilaf Devletleri, 25 Nisan 1915'ten başlayarak 8-9 Ocak 1916'ya kadar süren Çanakkale kara savaşlarında Mustafa Kemal tarafından durdurulmıyordu, Birinci Dünya Savaşı'nda Çarlık Rusyası en kısa yoldan müttefiklerinin yardımlarına kavuşacağı için yıkılmıyacak, muhtemelen Ekim 1917 Bolşevik İhtilali de olmayabilecekti. Bu durum da Almanya'nın yenilgisi hızlanacak ve I. Dünya Savaşı belki de 1915'te sona erecekti.

Çanakkale Zaferi; harbin 4 yıl sürmesine, üç imparatorluğun (Osmanlı, Çarlık ve Avusturya/Macaristan İmparatorlukları) tarih sahnesinden silinmesine neden olmuştur. Gelibolu Yarımadası'nda düşmana kesin darbeler vurarak onları yenilgiye uğratan Alb. Mustafa Kemal'in Anafartalar tepesinde yaktığı zafer meşalesi, Kurtuluş savaşımızın da yolunu aydınlatmıştır.

Bu destanda, cephaneliğin infilak etmesiyle gözlerinden olan Memiş'in; komutanın: "Vah evladım vah! Gözlerinden oldun" demesine karşılık: "Üzülme Paşam, üzülme! Bu gözler göreceğini burada gördü, bundan sonra görmese de olur!" ifadesi var. Bu destanda, Fransız zırhlısı Büve'nin 610 mürettebatının denize saçıldığı anda; İngiliz zırhlısı Oşi'nin, sudaki karıncalar gibi çabalayan düşman askerlerini toplaması için ateş kesen Türk topçusunun civan mertliği var.

Bu destanda, yolunu şaşırıp, merkebiyle düşman içine düşen, dipçik darbeleri altında mendilini çıkarıp: "Beni kumandanınıza götürün!" diyerek; Anzak komutanı karşısında da: "Bizim komutanın size selamı var. Bunlar düşman ancak deniz suyu içemezler." dedi. Size tatlı su gönderdi. Hilesini yapıp karşılığında çikolata, konserve alarak birliğine dönen, kıvrak Türk zekasının sembolü olan Saka Hüseyin'ler var.

Bu destanda, birkaç kalas, birkaç metre halat ve 30 yardımcıyla 35,5 santim çapındaki 100 tonluk topu Çimenlik kalesi burçlarından indirip, Hamidiye tabyalarına nakleden 65'ini geçmiş imalat-ı harbiye ustası Ramazan Ağa'lar var.

Bu destanda, 276 kiloluk üç top mermisini tek başına peyderpey fırlatıp İngilizlerin Oşin zırhlısına Boğazı dar eden, savaşın seyrini bir anda değiştiren Koca Seyit Onbaşı'lar var. Bu destanda, havada çarpışan mermiler var. 1 metrekareye 6.000 merminin düştüğü mevziler var.

Bu destanda, cephanesi bitmiş, geri çekilen askerlere: "Düşmandan kaçılmaz! Ben size taaruzu değil, ölmeyi emrediyorum!" diyen Anafartalar, Conkbayırı muharebelerinin kahramanı Mustafa Kemal Atatürk var. Ve yine bu destanda, Atatürk'ün bizzat Nutuk'ta anlattığı ibretli sahneler var. Bakın Atatürk o dehşetli anı nasıl anlatıyor:

"Siperler arasındaki mesafe 8 metre. Yani ölüm muhakkak...

Birinci siperdekilerin hiçbiri kurtulmadan şehit düşüyor. İkinciler onların yerine geçiyor...Fakat ne kadar gıpta edilecek bir itidal ve tevekkülle biliyor musunuz? Öleni görüyor, üç dakikaya kadar öleceğini de çok iyi biliyor...En ufak bir korku,endişe göstermiyor...Sarsılmak yok!!! Okuma bilenler Kur'an-ı Kerim okuyor, bilmeyenler kelime-i şahadet getirerek yürüyor. Emin olun ki Çanakkale savaşlarını kazandıran bu yüksek ruhtur..."

Ecdadımızı tanıyalım, tarihimizi iyi okuyalım. Çanakkale Şehitlik Mezarlığında 18 yaşındaki Edirneli Ahmet ile 80 yaşındaki Mardinli Mehmet Dede'nin yan yana yattığını unutmayalım... Bayrağımıza, vatanımıza, Milli Marşımıza, milli ve manevi değerlerimize kısacası bizi biz yapan değerlere sahip çıkalım. Unutmayın kıymetli şeylerin değeri kaybedilince anlaşılır. Bu değerlerimizi kaybetmeden anlayalım. Çanakkale'de üzerine yağmur gibi kurşun yağarken, mermisi bittiği için tüfeğinin ucuna paslı süngüsünü takıp bu inançla bu birle. bu askla "Ya Allah" diyerek ölüme yürüten nesli

ÜSTÜN VARLIK İNSAN VE SORUMLULUKLARIMIZ

Yüce Allah, Kur'an da Biz insanı en güzel biçimde yarattık.”(Tin/4) buyurmaktadır. Bu alemin en üstün varlığı olarak yaratılan insanın sorumlulukları da büyük olmuştur.

Allah, nimetlerin en büyüklerinden olan akıllı insana bahşetmiştir. Yükümlülük ve sorumluluğu da bu zemine oturtmuş, akıllı olmayan sorumlu tutulmamıştır.

Yeryüzündeki her şey insan için yaratılmıştır. Şöyle bir çevremize baktığımızda, dağlar taşlar, ırmaklar, bağlar, bahçeler her şeyi de insanoğlunun hizmetine sunulmuştur. İnsana düşen görev sonradan yaratılan bu varlıklara tapmak değil; bunlardan en iyi şekilde faydalanmak ve yaratıcısını bulmaktır. Bu imkanı kendisine bahşeden yüce Allah'a şükretmektir. Bu da itaat ve ibadetle mümkündür.

İnsan, Allah'ın verdiği akıl ile medeniyetler kurabilir ve geliştirebilir. Hayvanlarda bu yoktur. İlk tavşan avcıdan nasıl kaçıyorsa, şimdiki tavşanlarda aynı şekilde kaçıyor. Ancak insan, yeni yeni silahlar yaparak avını daha kolay yakalayabiliyor.

Öyle ise Allah, insanı gerçekten üstünlüklerle donatmış ve bundan dolayı da sorumlu tutmuştur. İnsanın değeri ne kadar yüksekse o kadar da sorumluluğu artmıştır. İnsan bu sorumluluklarını aklın da yardımıyla kutsal kitabımız Kur'an-ı Kerimden ve Peygamber efendimizin hayatını inceleyerek öğrenebilir. Çünkü O, Allah'ın insanlığa gönderdiği son kılavuzdur.

Bundan sonra yeni bir din yeni bir kutsal kitap gelmeyecektir.

Dolayısıyla “Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et.”(Nahl/125) emrinden tüm Müslümanlar sorumludur. Bu davetin de nezaketle ve incelikle yapılması gerektiğini anlıyoruz.

Bir hadislerinde Peygamber efendimiz sorumluluklarından birisini şöyle izah eder: Hz. Peygamberin yol üzerinde planıp konuşmayı yasakladığı ashabı, bunun kendileri için kaçınılmaz olduğunu ifade edince O, yolun hakkının verilmesini istemiş ve yol hakkının da harama bakmamak, başkasını rahatsız etmemek, selam almak ve iyiliği emir, kötülükten men etmek olduğunu belirtmiştir.(Müslim, selam/3)

Sorumluluklarımızı yerine getirirken metot çok önemlidir. Her ilaç ne kadar faydalı olursa olsun hastaya gelişi güzel verilemez. Hastanın bünyesine ve hastalığın durumuna göre uzman doktorün ölçüyü ayarlaması şarttır. Aksi takdirde ölümle sonuçlanabilecek kötü durumlarla karşılaşılabilir.

Kur'an bizlere metot vermek, aydınlatmak ve düşündürmek için geçmiş milletler ve peygamberlerin hayatından kıssalar almaktadır.

İnsanlığa düşen görev hayatın zorluklarına sabretmek ve peygamberlerin metotlarından faydalanılarak insanlığı aydınlatmaktır. Peygamberimiz daha İslam gelmeden önce, Mekke'deki insanlıklara ve kötülöklere engel olmak için kurulan “Hilful Fudul” (Erdemliler Cemiyeti) cemiyetine katılmıştır.

Peygamberimizin özellikle çocuklara karşı merhameti çok önemlidir. Torunları Hasan ile Hüseyin O, Allaha ibadet eden en güzel, yani namaz kılarken sırtına binerler yattıkça yatar, kalktıkça kalkarlardı. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) çocuklara kızmak bir tarafa, onlar düşmesin diye secdesini yavaş yavaş yapar ve uzatırdı. Bu Müslümanlar için güzel bir örnektir.

Peygamber efendimizden bir başka örnek: Peygamber efendimiz ve bir gurup Müslüman yürürlerken bir köpek leşine rastlarlar. Herkes leş kokusundan burnunu kapatarak geçer. Peygamberimiz ise o leşteki bir güzelliği görür ve ne güzel dişleri varmış der. İyimser bakabilmeyi öğretir.

Üstün varlık insan değerini bilmeli ve korumalı. Bunun için ise peygamberimize benzemeli” Muhammedü'l- Emin” olan

Adil, barıştıran, verdiği sözde duran, hoşgörölü, ancak gerektiğinde cesaretli olabilen, her türlü zorluklara sabretmesini bilen ve olaylara iyimser bakabilen bir insan olmaya çalışmalıyız. Yanlıştta ısrar etmeyen, iyilikleri ve güzellikleri görebilen üstün varlık insana yakışan bir hayat dileğiyle...

Mustafa SARIKAYA
Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni

HİCRET

Üflendi yüzüme, ruhum tenimden soyuldu,
Dünyanın yükü, şu cansız bedene kuruldu.

Hicreti benden asırlar kadar uzak sandım,
Şimdi anladım, dünyada çok kısa bir andım

Kış soğuşunda büzülmüş çocuk gibi kaldım
Soğuk bedenden ayrılır, ruhum adım adım.

Soğuk bedenimde gezer, hissetmem o eli,
Yıkanır bedenim ama hissetmem o yeli

Aynı el bu yolculukta beni kefenledi,
Ruhumu adeta baştan başa yeniledi

Hazırladılar tabutu, dört kol üzerinde.
Halk akın akın sağında solunda berinde.

Öğütecek değirmene geldi şu tabutum;
Artık dolacak ağzıma ve gözlerime kum.

Kaçırmak için geliyor sanmıştım vapuru.
Unutmuşum, hapsedecek karanlık çukuru.

Anladım, kalsam da bu çukurda tarumar;
Bu hicretler tükenmedi kalacak payidar...

KENAN KILIÇ

FELSEFE VE YAŞAM İLİŞKİSİ

ir Felsefe? diye sormak lazım önce ve sonra sorgula-
mla ilişkisini. Felsefe, evreni ve varlığı bütünüyle
a çalışan, insan yaşamına giren her şeyi konu alan bir
vgsisidir. Ve elbette yaşamla da iç içedir.

ız dünyayı düşünürsek bir makrokozmoz, insan onun
nda kocaman bir soru işareti ile bir mikrokozmoz.
aretinden belki hiçbir zaman kurtulamayacak,
de büyük bir azimle adım adım evrenin sırrına
a, her şeyin köklerini ve nedenlerini kavrama ve elde
ilgiyi sorgulama yolunda sürekli bir arayış
olma çabasındadır.

yaparken de insanın tek amacı düşünsel merakını
değildir, esas olarak bilinçli ve mutlu bir yaşamdır.
el bir yaşamın ürünü olarak ortaya çıkan felsefe bilim,
siyaset, ahlak ve bir çok alanın insan hayatını anlamlı
vesile olmuştur.

teles der ki; "Felsefe yapmak mı lazımdır diyorsunuz,
lsefe yapmak lazımdır. Felsefe yapmamak mı lazımdır
z, bunu yapmak için yine felsefe yapmak lazımdır."
muz ki, hayatı anlamlandırma adına felsefe,
ndi mutluluğunun özünü bulmasında (Helveitus),
rdımıyla doğa üzerindeki egemenliğini artırmasında,
rasında ki eşitsizliğin ortadan kaldırılmasının yolunu
Rousseau) gereklidir.

e göre de, inançların temellendirilmesinde, eylemlerimi-
anmasında ve evrensel ahlak yasalarının
rasında gereklidir.

insanın, her filozofun, her toplumun düşüncesi farklı ...
nların ve toplumların düşünce yapıları ile hayat tarzları
teliktedir.

oğumuz felsefi sorunlara hep çözümlenemez, subjektif
edenle de çoğu kez gereksiz gözüyle bakarız.
radaki asıl durum şu; Toplumda, yaşam koşullarında,
ilginin hacminde ve insanın kendi içinde değişiklikler
geldikçe felsefi sorunların yeniden yorumlanmasının
z olmasıdır. Lakin, felsefenin işlevi sorgulamak, soruş-
nra da anlamlı soruları apaçık ortaya koymak değildir.
es'in dediği gibi, "Felsefe sorularımıza yanıt vermekle
eğil, daha çok yanıtlarımızı sorgulamakla sorumludur.
jikuros'a sorarsanız durum hiçte böyle değildir.

"Hastalanınca doktora gideriz, çünkü doktorlar bedensel
: konusunda bizden daha fazla şey bilirler. Ruhsal
yaşadığımızda da aynı nedenden ötürü filozoflara yönel-
nları doktorları yargılamak kullandığımız ölçütlerle
irmeliyiz. Hastalığı iyileştiremediği sürece tıp bilimi
lasızsa, ruhsal acılarımızı dindiremediği sürece felsefe
gereksizdir. Bence artık, felsefe faydalı mıdır, faydasız
e düşünmek, felsefeyi ve felsefeciyi yadırgamak,
k "bir duruma düşmektir.

efe, düşünmek , soru sormak, cevap aramak ya da cevap-
rgulamak... doğmaların zincirlerini kırarak, herkesin
yollardan başka yollarda yürüme yürekliliğini göstere
Zaman içerisinde problemlerimiz pek değişmese bile,

"(K.Jaspers) Biz insanoğlu, yanlış yapmaktan hiçbir zaman
kurtulamayacağımıza göre , hep yolda olacak, bilginin camdan
kalesini yıkıp her seferinde daha camdan daha yüksek bir kale
yapmak isteyeceğiz. Zaten asıl olan da at gözlüklerimizi çıkarıp,
"gözü kapalı yaşamaktan "(Descartes) kurtulmak değil midir?

Sonuç olarak, İnsanlık adına gelinen noktaya baktığımız da,
felsefenin hatırı sayılır bir yeri vardır ve "İnsanlık bu gün geldiği
noktaya , uzun tarihsel bir süreç sonunda ulaşmıştır." (A.Comte)
Zamanın önlenemez yolculuğun da insanlık, mitolojik açıklama-
ların ötesine geçebilmiş, bilim ve teknolojiyi hayatının bir çok
alanına egemen kılmış, entellektüel bir yaşamın
sınırlarını zorlamaktadır.

Unutmamak gerekir ki, felsefe bir bitmemiş senfoni
olarak, yaşamla ilişkilendirilmediğinde, hayatımız anlamını yitire-
bilir, yeni tabular, yeni fetişler (madde fetişmi gibi) hayatımıza
girebilir, ilkçağdaki doğayla mücadelemizin bin katı bir mücadele
vermek zorunda kalabilir, kendi özümüze yabancılaşıp, telafisi
imkansız hatalarımızın kurbanı olarak , hayatımızı
çekilmez hale getirebiliriz.

Meliha ÇADIR
Kayseri lisesi
Uz.Felsefe Grubu öğretmeni

YERİM

Bu sabah o kadar durgun ki duygular,
Ruhum gözlerime artık kapan diyor.
Her gözde gerçeğe aykırı doğrular,
Bu parıltılara artık yalan diyor...

Yankılanır sanki ses, lezzet ve ahenk,
Ucu kör hayaller kabusa denk,
Gözlerime ağır ağır iner kepenk.
Gözyaşın geçmişten arta kalan diyor.

Kuru şu topraktan tatsız, hayat gibi,
Göz gezdirip bir bak yalnızlığın dibi
Kukumav gibi sorarsan; rahat yeri
Yerin, bir metre karelik alan diyor...

Nevzat Özkan kimdir?

1961 yılında Yozgat'a bağlı Büyükkışla kasabasında doğdu. İlk ve ortaokulu doğduğu yerde, liseyi Kayseri lisesinde bitirdi. 1982 yılında Kazım Karabekir Yüksek Öğretmen Okulu Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. 10 yıl MEB'e bağlı okullarda edebiyat öğretmenliği yaptı.

1988 yılında Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde yüksek lisans eğitimine başladı, 1990 yılında *Yarkend Ağzı* adlı teziyle bilim uzmanı oldu. Aynı yerde 1990 yılında başladığı doktora öğrenimini 1993 yılında *Gagavuz Türkçesi Grameri* adlı teziyle tamamladı. 1992 yılından beri Erciyes Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde çalışmaktadır. 1994 yılında yardımcı doçent, 1997 yılında doçent, 2003 yılında profesör oldu. Evli, üç çocuk babasıdır. Yayımlanmış 8 kitabı, çok sayıda makale ve bildirisi vardır.

Prof. Dr. NEVZAT ÖZKAN ile DİL VE EDEBİYAT ÜZERİNE SÖYLEŞİ

•Dilimize İngilizceden giren kelimeler, dilimizin gelişimini ne boyutta etkiliyor?

Bir dilden başka bir dile kelime akışı normaldir. Bu süreçte tüm diller arasında mevcuttur fakat bu durum bir dönemden sonra tehlike arz ediyor; İngilizceden dilimize geçen kelimeler bu tehlike boyutuna ulaşmış pozisyonunda. Günümüzde en yüksek yerine kullanılan maksimum kelimesi, *kot pantolon* yerine *jean* denmesi veya *bilgisayar* yerine *computer* denmesi bu tehlikeye verilebilecek örneklerden birkaçı. Bu konuda insanlarımız duyarlı olmalı ve yabancı markalar dışında işletmelerinin isimlerini Türkçe seçmelidirler.

•Dilimize giren yabancı kelimeler yerine Türkçe karşılıklar konusunda TDK'nin çalışmaları yeterli mi, bu yabancı kelimelerin yerine dilimizde kullanımdan düşmüş kelimelerin ikame edilmesi doğru mudur?

TDK'nin çalışmaları aslında çok yetersiz değil ama kamuoyu bunlara yeterince ilgi gösteriyor mu, diye sormak azım. Çünkü belli aralıklarla yabancı kelimelere karşılık bulunmaya çalışıyorlar. Kaldı ki bazı kişiler bazen uzmanlık gereği bir kurumdan daha etkili işler de yapabiliyor. Yani dilini seven, kültürünü seven, bu konuda teknik yeterliliği olan bazı kişiler toplum tarafından daha geniş sesimlerle benimsenebiliyor. Mesela *Oktay Sinanoğlu*... TDK içinde çok da etkin gücü olmayan biri ama bildiğini izah edip belli bir çaba içinde ve o, bu çabaları neticesinde ilgi görüyor. İkame edilen kelimeler mutlaka var ancak bunların bazıları beğenmiyor, benimsemiyor, yerine kullanmıyor. Zaten kurumlar toplum benimserse bu kelimeleri kullanmaz. Yani bire bir her kelimeye karşılık bulmak her zaman isabetli olmuyor. Bizim kullanımımızdan düşmüş, ama 1500'lü yıllarda kullanılan bazı kelimeleri canlandırmanız normal yani geçmişte çok sayıda örnekleri var. *'emek'* Türkçede kaybolmuş bir kelimeydi. Şimdi ise çok yaygın olarak kullanılıyor, bu kelime eskiden sıkıntı, eziyet anlamına gelirdi. *emek* kelimesi birer deyimler olarak kullanılıyor.

Zaman zaman toplum tarafından kabul görüyor bu tür örnekler. Mesela geçmişte *'uk, ök, us'* gibi kelimeler akıllı yerine kullanılırdı. *'uslu olmak'* gibi deyimler mevcut ama *ök gibi, uk gibi, ukuç* gibi kelimeler hiç tutmadı yani burada da toplumun tercihi, isteği, arzusu, talebi önemli. Toplum benimserse kelimeler yaşıyor, yoksa kaybolup gidiyor. Yine bazı uzman kişiler ve birtakım bilim adamları konuyu çok iyi bildikleri için yabancı kelimelere Türkçe karşılık buluyorlar ve bunu da kendi yayınlarıyla ifade ediyorlar, sunuyorlar topluma. Bilgisayar, işlemci, sürücü gibi terimler de bu konulardaki uzman kişilerin ürettiği kelimeler.

•Peki, bu kelimelerin yeterince benimsendiğini düşünüyor musunuz?

Sizin gibi gençler ilgililer bu konuda, yani eğitilmiş gençlerimiz daha yakından ilgileniyorlar ama sorun şu ki sonuçta insanlarımız bu konuda çok daha fazla alaka gösterdiklerini söylemek zor. Bazı meslek grupları var, onlar yabancı kelimeleri kendi çıkarlarında kullandıklarında kendilerine ayrıcalık getirdiğini düşünüyor ve ayrıca yabancı kelime kullanımına davet ediyorlar toplumu. Akvaryum merkezi yerine, *akvaryum center* veya *pet shop* demenin kendilerine bir ayrıcalık getirdiği düşüncesi bence pek de mantıklı değil.

•İlmi terimler konusunda ne düşünüyorsunuz? Türkçe karşılıklarını mı bulmalıyız, yoksa Batı dillerindeki kullanışlarını aynen almalı mıyız?

Şimdi, ilmi terim, daha doğrusu terim konusunda şöyle söyleyelim: Eğer günlük hayata yönelik tercih edilen, günlük hayatta kullanılması söz konusu olan terimler varsa bunların Türkçelerini bulup kullanmak doğrudur. Yani *deep freeze* diyene kadar derin dondurucu demek en doğrusudur. Ama tıp terimleri, diyelim ki biyolojik terimler yani özel alanlara ait terimler evrenselleşmiş durumda. Halkın bunları çok iyi bilmesi ya da çok kullanması gerekmiyor. Sadece o alanın ilgilileri kullanırlar bu terimleri. Bir alanda sınırlı kalan terimler zaten dünyanın hemen hemen her yerinde Latince'dir. Onun için dünyadan daha farklı dil kullanmak gerekmiyor ama halka sunacağımız, bilimsel çalışmalar dışında kalan faaliyetlerde, Türkçe karşılıkları bulmak ya da tercih etmek gerekli.

•İmla konusundaki kargaşadan birçok Türk insanı muzdarip durumda... Hangi kelime bitişik, hangisi ayrı yazılacak bir standardı yakalayamıyoruz. Neden imlada bu kadar hızlı bir değişim söz konusu?

Aslında çözümü çok basit bir sorun bu. TDK'nin belli aralıklarla yayımladığı imla kılavuzları var ve bunları kullanıyoruz. İmla bizim için önemli. Bazen tam bir tutarlılık, tam bir mantık düzeni oluşturmak adına bu kılavuzlardan edinmek en doğrusu...

•Peki, bu imla kılavuzlarının yenilenmesiyle eski imla kılavuzları geçerliliğini kaybediyor mu?

Zaman içerisinde birkaç kez bazı kurallarda değişiklikler teklif edildi ve uygulandı da. Ancak onun dışında basılan imla kılavuzu bir öncekini değiştiriyor veya onun bazı özelliklerini ortadan kaldırıyor gibi düşünülmemelidir, sadece yeni şeyler ekleniyor.

•a'nın şapkalı ya da şapkasız olma durumu nedir?

Ben a'nın açık olduğu durumlarda şapkalısını kullanıyorum. Bu durumun daha önceki kılavuzlarda, kal-

MEHMET TOPRAK OLDU

Yokluktu, yoksulluktu Anadolu
Bozkırın orta yerinde bir çocuk doğdu.

Adı Mehmet oldu

O şehit oğluydu

Daha doğmadan yetim oldu

Anası kaptı Mehmet'i, koştı

Tarlada ırgat oldu,

Eski bir yorgana sardı Mehmet'i, toprağa koydu.

Gün oldu meme emdi; karnı doydu, gözü doydu.

Gün oldu; aç kaldı, susuz kaldı.

Gün oldu; toprak onun yatağı oldu.

Mehmet toprağın üstünde kırk günlük bebek oldu.

Yağmur yıkadı yüzünü, ayaz kuruttu ellerini,

Güneş kararttı tenini,

Mehmet'in aklı erer oldu.

Babasını sordu,

Dedi anası; Şehit oldu.

Gövdesini toprak yaptı vatana kattı.

Senin baban toprak oldu.

Mehmet'in aklı ermedi.

Babası nasıl toprak olurdu ?

Gün geldi ! Düşman Çanakkale'ye geldi.

Toprak ! Dedi Mehmet'in yaşı on yedi.

Toprak benim babam dedi. Vermem dedi.

Mehmet Mehmetçik oldu.

Anası O'nu son kez doyardı.

Koştı Çanakkale'ye Mustafa Kemal'in askeri oldu.

Gün oldu karnı doydu, gözü doydu.

Gün oldu aç kaldı, susuz kaldı.

Gün oldu toprak onun yatağı oldu.

Mehmet toprağın üstünde kırk günlük asker oldu.

Yağmur yıkadı yüzünü, ayaz kuruttu ellerini.

Güneş kararttı tenini, Mehmet'in aklı erdi.

Hatırladı!

Babasının gövdesini toprak yaptığını,

Anladı! Babası nasıl toprak oldu.

Mehmet Mehmetçik oldu. Çelik oldu.

Duvar oldu. Çanakkale geçilmez oldu.

Ateş kustu düşman, mermi kustu, bomba kustu.

Durdu Mehmet! Çöktü dizlerinin üstüne.

Kan vardı göğsünün üstünde.

Alnını toprağa koydu, toprak kan oldu.

Yattı toprağın üstünde kırk günlükken yattığı gibi.

Tuttu toprağı kırk günlükken tuttuğu gibi.

Mehmet şehit oldu.

Mehmet toprak oldu, toprağa renk oldu,

Bitki oldu, yaprak oldu.

Bayrağa kırmızı oldu.

Gelin kızın halısına boya oldu, desen oldu.

Koyuna kuzuya çimen oldu, yün oldu, iplik oldu.

Ustanın elinde çanak oldu, çömlek oldu.

Aşığın dilinde türkü oldu.

Binlerce Mehmet Şehit oldu.

Binlerce Mehmet toprak oldu.

Toprak bize vatan oldu!

FİKRET TUNÇ

Edebiyatımızın şu anki durumu hakkında düşünceleriniz nelerdir? Geçmiş yıllara göre ne düşünüyorsunuz, Dünya edebiyatı içerisinde Türk edebiyatının yeri nedir?

Yatırımın yol kat ettiği kanısındayım. Geçmişte zamanlarını yaşamış olsa da o anın şartları ve küllümüne göz atmadan bunu değerlendirmemeliyiz. de insanı oyalayacak ve kitaplardan uzaklaştıracak n, internet gibi iletişim araçları yoktu. İnsanlar da a yoğunlaşıyordu. Edebiyat bence biraz da arz taleşidir. Ne kadar çok talep olursa o kadar kaliteli taya çıkacaktır. Ben edebiyatımızın iyi yönde anaatindeyim. Bir yazarımızın da Nobel ödülü alu kanıtlar nitelikte. Aynı şekilde bazı eserlerimizin cı dillere çevrilmesi önemli bir gelişme. Ülkemiz ir okuyucu kesimi de bulunmakta. ah halkımız daha da bilinçlenecektir. İnsanlar dikçe daha çok okuyacak, okudukça daha çok eceklerdir. Halkımız bilinçlendikçe de edebiyatı da güçlenecektir.

Önemli yazar ve şairlerinin edebiyat anlayışını nasıl görüyorsunuz? Piyasaya her geçen gün yeni yeni isimler çıkıyor. Ne kadarını takip ediyorsunuz, kayda değer buluyorsunuz?

Her tecrübeleri çok sınırlı olan sunucuların, futbolcu-kıvcuların yazdıkları, halka sundukları şeyleri ben olarak görmüyorum, nitelendirmiyorum. Bunlar birtakım yaşadıkları şeyleri popüler kültür malzeme olarak topluma sunuyorlar. İşin garip tarafı çok da fazla görüyorlar. Ama bunların bir iki gün içerisinde iğününü görüyoruz. Edebiyat çok ciddi bir birikim olarak bu emeği sağlamış kişiler her dönem insanın önüne geleceği eserleri edebiyat dünyasına kazandırır. İnanç, sosyal, kültürel ya da diğer popüler alanlarda insanların yazdıklarını doğrusunu isterseniz ben tanıyıp saymıyorum.

Okuyucularımıza kitap kültürü ve okuma alışkanlığı konusunda ne tavsiyede bulunabilirsiniz? İnsanlarımızın okuma kültürüne sahip değiller. Bu konuda ne öneriyorsunuz, nasıl çözüm yolları öneriyorsunuz?

Okuma kültürü bir anda oluşacak bir olgu değildir. Bu çok küçük yaşlarda verilmelidir. Ağaç yaşken sulanır, çocuk okurken aile ve okula düşmektedir. Anne okumadığı, öğretmenin okutmadığı bir düzende çocukların sonradan kitap okuma alışkanlığı kazanması gibi bir şey olurdu. Bu yüzden ben tavsiyemi öğretmenlere yapıyorum: okuyun, okutun... Okumadığı ve bize vakit ayırdığı için sayın hocamıza teşekkür ederiz.

Kenan ERDEM
11-F

Kenan KILIÇ
11-E

HİÇBİR ŞEY DURDURAMAZ TÜRK'Ü ÖLÜMDEN BAŞKA

19 Mart 1915, sabah saatleri. Büyük zaferin kazanılışının ikinci günü. Etraf dumanlı, karanlık. Düşman askerlerinin gemileri henüz batmakta ve yerde masumca yatan şehitlerden yürünemiyor bile. Tüm Gelibolu Yarımadası kan gölüne dönmüş. Şehit kanıyla yıkanmış Conkbayır'ı adeta. İşte kazanılan büyük zaferin ardından kalan izlerdi bunlar...

Tüylerimi ürperten bu manzara karşısında donup kaldım. Babamı bu savaşta şehit etmişlerdi. Esasında, bu vatan için, şehit olmak için gönüllü asker olarak gitmişti Gelibolu'ya. Öyle de olmuştu.

Gözlerim onu arıyordu. Birlikte yaptığımız küçük kulübe, o kulübeden babamla yaptığımız atışlar geliyordu gözümün önüne. Daha sekiz yaşındayken öğretmişti bana silah tutmayı. Vatan savunması için gerekirse siper olmam gerektiğini vurgulardı defalarca, küçük kulübede yaptığımız sohbetlerde...

Vatan, millet sevgisini işlemişti damarlarıma. Gözleri açılır, göğsü kabarır, sesi titremeye başlardı, kazanılan büyük zaferleri anlatırken. Ben de hep babamı örnek alırdım, onun gibi cesur, kahraman ve başı dik yürümeliydim.

Bir yandan süzülen gözyaşlarımı titreyen ellerimle siliyordum, diğer yandan da gördüklerimi not almaya çalışıyordum. Çünkü ben bir gazeteciydim ve savaşta canını veren bir babanın şehit çocuğuydum. İşte bunun için bu onurlu görev bana verilmişti. Yarınki çıkacak gazeteye o müjdeli zafer başlığını ben atacaktım.

İlerlemeye çalışıyordum yerde masumca yatan askerler arasında. Bir bölük çıktı karşıma. Yıkık dökük parçalanmış, köşesine oturdum, şehit kanıyla yıkanmış bir köşesine. Dalıp gitmişim babamla eski marur günlere.

Anılarım aklıma gelirken gözlerim buğulanıyordu durmadan; ama o yaş o gözden akıyordu akmayacaktı, gururluydu en önemlisi. Yerde yatan düşman askerlerine inat akmayacaktı gözyaşım. Düşen bir damla gözyaşım acı verecekti belki vatani uğruna kendini siper eden ülkesinin kurtuluşuna kanıyla imza atan Mehmetçiklere... Onlar geride bıraktıkları hiçbir şeyi düşünmeden feda etmişlerdi canlarını. Ne saçına kınalar yakayan analarını ne de sevdiklerini düşündüler. Günlere aç kaldılar. Sadece kuru bir ekmek ve günde yedi adet verilen kuru üzümle çıkıyorlardı cenk meydanına. Etrafı dikkatle izliyordum. Kimi Mehmetçikler birbirine sarılarak, kiminse elinden hala bırakmadığı silahıyla can verdiğini gördüm. Kimi düşman askerlerininse sırt çantalarında son model fotoğraf makineleri vardı. Savaşta kazanacaklarından o kadar eminlerdi ki Türkleri alt edecek, kılıçtan geçirdikten sonra da galibiyet fotoğrafları çekinip ülkelerinin gazetesinde yayınlayacaklardı.

Böyle hayaller kurmakta da haksız sayılmazlardı aslında. Kalabalık ordularına karşılık, sayısı kendi ordularının yarısı kadar bile etmeyen Türk ordusu vardı. Ancak hesaba katmadıkları birkaç şey daha vardı elbette.

Belki onların ayakkabıları İngilizlerinki gibi en kaliteli deriden değildi ama, onlarda olmayan iman, vatan sevgisi ve içlerinde günden güne artan kahramanlık duygusu vardı! Ve nihayetinde gün ağarmaya başlamıştı.

Güneş bir ateş parçası halini aldı. Toprağı kaplayan şehit kanının yansımasıydı adeta gökyüzü. Bir yandan babamı kaybetmiş olmanın hüznüyle diğer bir yandan da büyük zaferin verdiği gururla yola koyuldum. Bir an evvel İstanbul'a gidip, yarınki gazete için hazırladığım yazıyı düzenleyecektim. Omuzlarımda büyük bir yük vardı. Artık adımlarımı bile düşünerek atıyordum. Nasıl ödeyecektik masum ana kuzularının haklarını? Onlar nasıl başarmıştı bu zaferi?

Ben kafamda bu soruları yanıtlamaya çalışırken birden Atatürk'ün sesi duyulmaya başladı. Bindığım trendeki herkes radyodan gelen bu sese kulak kesildi. Ve o sessizlikte duyulan Başkomutan Atatürk'e ait bir söz : "Hiçbir şeye ihtiyacımız yoktur, yalnız bir şey ihtiyacımız vardır, daha fazla çalışmak."

Büyük Komutan Atatürk'ün savaştan sonra halka yaptığı ilk konuşmaydı bu. Ve kafamı kurcalayan sorulara verilen bir cevaptı aynı zamanda. Çalışkan olmak... Kahraman şehitlerin haklarını ödeyebilmek için çalışıp ülkeyi en zirveye getirmek. Aslında Atatürk'ün yaptığı bu konuşma onun ne kadar ileri görüşlü olduğunu ve kazanılan zafer sonrasında bile rehavete kapılmadan hep ileriye baktığını gösteriyordu. Ve artık kafamdaki sorulara da bu sayede cevap bulmuştum. Yarınki gazetem için atacağım başlıkta hazırdı:

**"HİÇBİR ŞEY DURDURAMAZ,
KAHRAMAN TÜRK'Ü ÖLÜMDEN BAŞKA"**

**Tuğçe ŞAHBAZ
12-E**

1864 VAHŞETİ

Çerkezlerin vatanlarından, atalarının topraklarının bularının mezarlarından koparılma vahşeti 1864 Çerkez sürgünü diye anlatılır tarih kitapları ve tarihçilere göre bu vahşet bir sürgündür; ama ortada sürgün olduğu şüphesiz büyük bir dram olduğu inkâr edilemez. Kimi kitaplar göç kimi kitaplar sürgün almıştır vatanımızdan koparılışımızı; ancak ne göç ne de sürgün sözcükleri karşılayamaz insanın yaşadığı insanlık dramı.

Her satırları kaybolmuş gölgeli sayfaları baktıkça bu olayın soykırım haline gelmiş bir sürgün olduğunu Trabzon'da ki Rus konsolosunun tehcir işlemlerini eden General Katrocef'e yazdığı raporunda yazdığı gibi gitmek için 70.000 Çerkez Batum'a gönderildiklerinden yaklaşık olarak günde 7 kişi ölüyor. Her gün çıkarılan 24.700 kişiden şimdiye kadar yaklaşık 63.900 kişi ölmüştür. Şimdi orada bulunan 63.900 kişi her gün 180-250 kişi ölmektedir. Samsun civarında 110.000 kişi arasında her gün yaklaşık olarak 40-60 kişi can veriyor. Trabzon, Varna ve İstanbul'a gönderilen 4650 kişiden günde 40-60 kişinin öldüğünü "İstisna" sözlerinden anlıyoruz. Vahşete tanık olanların büyük bir bölümü, bunun kabul edilemez vahşet ve dayanılması imkânsız bir acı olduğunu düşünürken, gözlerinin önünde kaybolup giden insanları ne hangi kalp dayanır?

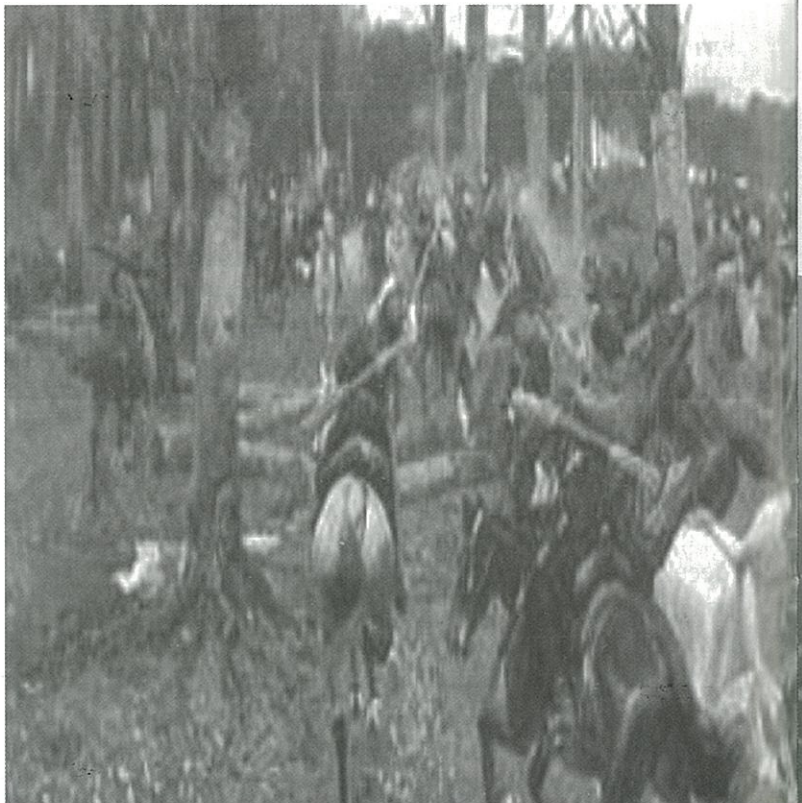
7 yıl önce Çerkezler aleyhine sonuçlanan ve iki yıl süren Çerkez-Rus Savaşları'nın, bizleri anavatanımızdan kopararak dünyanın bilinmeyen iklimlerine sürdüren tahmin etmeyen atalarımız, o büyük vahşetle kendilerini kapanmayacak yaralarla birliklerinin mezarlarının çok uzağında buldular. Aralarında bakmalarına bile izin verilmeden gemilere binen milyonlarca çocuğun, annenin, babanın, 1 kapkara bulutlar

altındaki ağıtları yankılandı Kafkasya-Osmanlı yıllarında. Kimi masum çocuk anlayamadan baktı etrafına, kimi masum genç Rusların işkencelerine kurban giden ailelerine haykırdılar uzaktan, kimi yaşlı göz öfkesini acısına katarak baktı geride bıraktıklarına, kimi babalar bir daha göremeyeceği çocuğunun ruhuna dualar gönderdi limanlardan. Hiç hak edilmeyen şartlarda, hiç hak edilmeden taşındı koskoca Kafkasya.

Annesiz, babasız, kardeşsiz bir şekilde kapanması mümkün olmayan yaralar içinde dilini bile anlamadıkları bir yere gönderilen milyonlarca insan... Bu insanların çektiği çileler, yaşadığı acılar ve gördüğü işkenceler tarihin arka odalarında mevcut. Peki, bu arka odalardaki belgeler Tuapse, Tsemez, Soçi, Sohum limanlarından başlayıp Trabzon, Samsun, Sinop, İstanbul limanlarında sona eren o yolculukta sulara dökülüp de akıntıya mı kapıldılar? Tarihe damgasını vuran bu sürgüne ait belgeler nerede? Ya da götürüldüğü yere alınamayıp tekrar vatanına dönmek isteyen Çerkezlerin nasıl susturulduğuna ait belgeler kayıp mı oldu?

Kan fırtınasının ortasında kalan atalarımızın tutunabilecekleri en sağlam şey acılarıydı belki de. O acılarını asla dindiremediler ve bu nedenle maddi hiçbir şey bırakamadılar evlatlarına. Bırakabilecekleri tek şey vardı, en değerli tek şey, kültürlerini bıraktılar torunlarına. Bütün zorluklara rağmen alışmaya çalıştılar.

Cansu YILDIZ
11-H

İŞTE AKİF

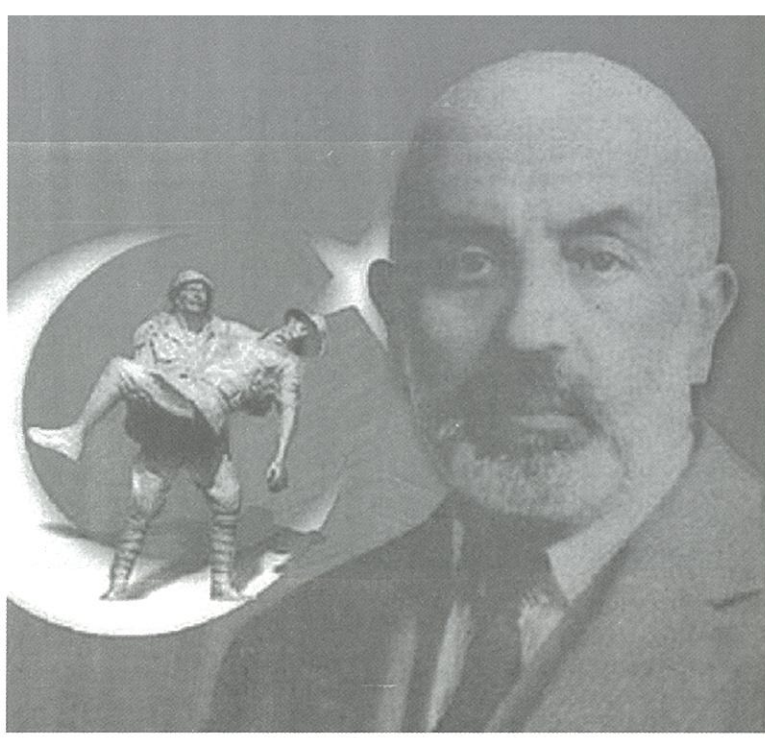
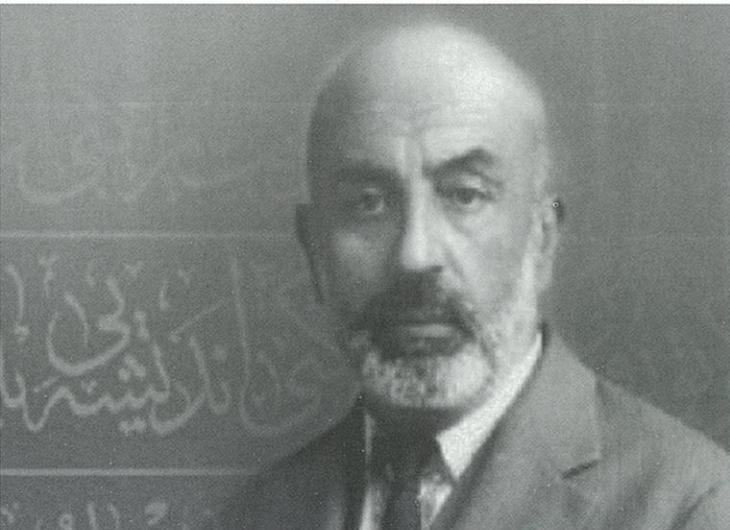
Düşmanları affetmezdi,
Kim olursa olsun fark etmezdi
Kardeşlik denince akla,
İlk AKİF gelirdi

Hiç kendini düşünmedi
Önce hep vatan, dedi.
Vatan demek, can demekti
AKİF gibi sevmekti

Hiçbir şeyini esirgemedi,
Canla başla halka hizmet etti
Oturdu, yazdı İSTİKLAL MARŞI'NI
Bütün Türklere armağan etti

Veysel Ali GÜLSEREN

10/C

BİR AŞIĞA...

Siz bir aşıktınız. Kocaman kalbi birçok aşk ile beğenmiş bir sevgiliydiniz. Yalan değildi hiçbir zaman sevginiz. Asla beşeri değildi. Geçici değil, ebedi idi, edebi idi. Önce dininize aşık oldunuz. Sonra özgürlüğünüze, vatanınıza, milletinize... Son olarak kaleminize bir tutku ile yaklaştınız, belki de ondan korktunuz bazı zamanlarda. Ama sonunda yine de kaleminize aşık oldunuz.

Bir özgürlük anıtı diktiniz edebiyata adeta. Tüm halkın dilinden, kalbinden geçenleri bildiniz ve yazdınız o kırk bir harika dizeyi. Kırk gün çile çekip kırk birinci gün mutluluğa çıkış gibi. Geniş bir bakış, geniş bir yorumlama yeteneği ile donanmıştınız. Sizi örnek alıyorum birçok konuda. Bunların başında düşüncelerinizi savunuşunuz geliyor. Harika bir anlatım gücünüz, kaleminizin olağanüstü gücü de size olan hayranlığımı kat kat artırmakta.

Toplumla kurmuş olduğunuz bir bağ, bir iletişim var. Toplumunu ne kadar iyi benimsemiş olduğunuzu *Çanakkale Destanı*'ndan anlayabiliriz elbette. Cephelerde bulunmadan bu destanı yazmış olmanız o kadar zor ve harika bir güç ki bunlar karşısında size hayran kalmamak şaşılır bir durum.

Siz *Mehmet Akif*... Siz harika bir şairsiniz. Gerek kişiliğinizle gerek kaleminizle beni birçok zaman büyülüyorunuz. Bu büyüünün her geçen an daha çok artmasını diliyorum.

Bu mektubu size Edirnekapı Şehitliği'nde vermek ümidiyle...

Kaleminize bağlı birinden Usta bir Şaire...

Kübra ATASOY

11-R

TACIM'IN EN GÜZEL PARÇASI

Taşa çalınmış bir nara benzetirim dilimizi. Eşsiz pırıltılar saçan bazı taneleri kaybolmuştur bunların bazı taneleri unutulmuştur. Bu benzetmeden yola çıkarak şunları söyleyebilirim;

Şimdilerde müzik kanallarındaki sunucuların, kelimeleri İngilizce gibi telaffuz ederek İngilizce-Türkçe karışımı konuşmaları şaşkınlıkla izliyorum. Yazık ki giderek bu duruma alışmaya başladık. Aradan bir süre geçti birde baktık ki siyasete, sanata, okumaya ilgi duymayan gençler, gün boyu müzik kanalları takip ediyor ve konuşma tarzları buradaki sunucuları bile geride bırakıyor. Türkçeyi düzgün konuşma kaygısı olmayan gençlerin konuşma dilini internet yazışmaları ve pop kültürü yönlendiriyor. Artık yüklemi öznesi olmayan bir "internet dili"oluştı!

Sokaklar, caddeler, ağzılar ve gönüller yavaş yavaş benim bilmediğim sözcüklerle doldu. Bende en küçük anısı bile olmayan , derinliğini göremediğim sözcükler bunlar; "Sunucu "spiker, "gösteri adamı" showman , "iş hani"plaza "yıldız"star , "çarpıcı haber"flash haber oldu. Daha da önemlisi okunuşları aynı ama yazım şekli farklı olan İngilizceye benzetmeye çalışılan kelimeler türemeye başladı."paşa"yı pasha , "efendi"yi efendy, "evet"i ewet biçiminde yazan bir kuşak çıktı ortaya.

Değerine paha biçilemeyen bir taş ve ortasında parlayan kırmızı bir yakut görünümündeki Türkçe, doğru kullanımında yüzyıllarca ekilmiş tohumların duygusal ve düşünsel derinlikteki en güzel fidanlarını verecektir.

Bizler Türkler olarak varlığımızı temellendiren güzel Türkçemizi koruyalım. Tacimizi başımızın üzerinden hiç indirmeyelim.

SEHER ALKAN
11/H

HER ŞEYSİN

Fökten tüm saflığıyla inen kar tanesisin sen.

arın dallarına konan, yapraklarında misafir kalan

Çok sevgide eriyip yok olan buzsun sen.

ada etrafına ışık saçan ampulsün, bir kış gününde.

ğışında, insana farklı duygular yaşatan mevsimsin.

hayatı boyunca özgür dolaşan en değerli tanesin.

Bulutlardan düşen mücevhersin.

Her yaprakta, her dalda farklı şekilde duran,

psine ayrı ayrı estetik güzellik katan meleksin.

zibisin, dışarıda soğuksun, ama sıcaksın aslında.

seni elimde tutup, erimene izin vermeyenler bilir.

ndayken varlığınla sarhoş eden çılgınsın, delisin.

Ama ne fark eder, artık benim değilsin.

nı bildiğime rağmen, sen eriyip gitmeye meyillisin.

İLKNUR ÖZSELAMOĞLU
11-C

Bize Türkçe'nin yetersiz olduğunu
k a b u l e t t i r i y o r l a r !

UYAN!

Diline, Kültürüne

SAHİP ÇIK!

Ülkesini, yüksek istiklâlini korumasını bilen Türk milleti,
dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır.

BİR YOLCUNUN ÖYKÜSÜ

Anne olmak ; sonsuz sevgi... Sözün bittiği yerden başlıyorum sözlerime . Bambaşka bir heyecan ve sevgiyle başlıyorum. Kocaman bir deniz düşünün sonu olmayan veya gitmekten hiç usanmayacağımız bir yolculuk düşünün Bir sevgi düşünün ki hiç bitmeyecek , hep sürecek. Bir kalp düşünün ki sadece o sevgiyle dolacak. Tüm bu düşündükleriniz aslında sadece bir kelimedenden ibarettir; Annelik!..

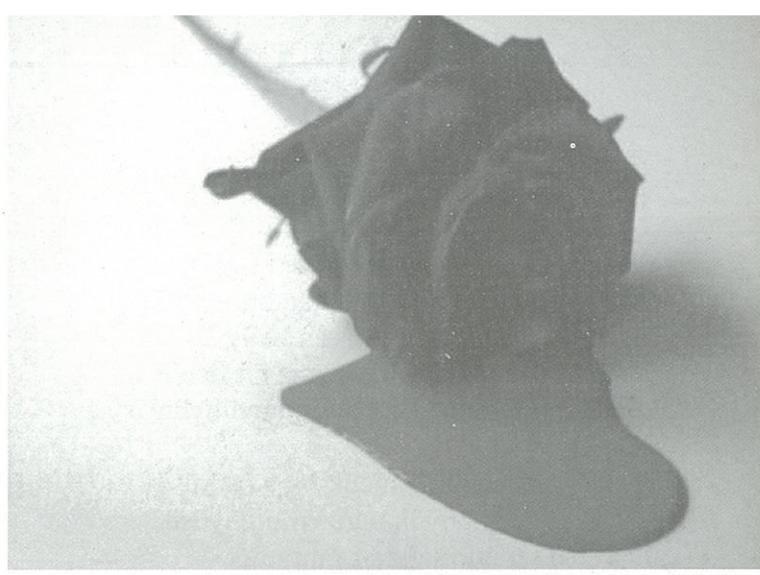
Her şey seninle başladı anneciğim. İlk kelimeyi senin isminle, senden öğrendim. İlk adımımı seninle attım. İlk okula seninle gittim. İlk heceyi seninle öğrendim. İlk cümleyi seninle kurdum. Yani ben hayata ilk seninle başladım. Ben anne olsaydım, öncelikle bir kızım olmasını isterdim. Çünkü anne olup beni daha iyi anlayabilmesi için. Kızıma hayatı boyunca onunla yaşayacağı bir sevgi verirdim. Onu daima koruyacak bir sevgi. Onu gitmekten usanmayacağım yolculuğun biletsiz ve en değerli yolcusu yapardım. Sonra ona bu yolculuk esnasında tüm renkleri öğrettirdim ki gittiği yerleri daha iyi görebilsin diye. Ona onu anlatacak en güzel şeyi söyledim; "Canım". Ona sevgimi anlatmak için; "Hani çölde susuz kalırsın da karşına bir kuyu çıkar ve o kuyudan kana kana su içersin ya. İşte sen doğmamışken ben çölde kalmıştın birden sen çıktın karşına ve seni doya doya içiyorum canım " derdim.

Kızımın adına gelince ona Bengisu ismini koyardım. İçen kişiye sonsuz ömür verildiğine inanılan su ...Evet o benim Bengisu'yum. İçtiğimde benim sonsuz ömrüm olan su... Ve ben artık bu dünyadan giderken trenimi Bengisu'ya bırakacağım. Artık o trende yolcu değil makinist olacak ve eminim o da bir gün biletsiz ve en değerli yolcusunu bulup yoluna onunla devam edecek. İşte ben böyle bir anne olurum... Annelik; çoğu zaman engin denizler kadar büyük bir bedeninin içinde hiç batmayacak bir gemidir. Bunu en iyi o geminin kaptanı olan anneler bilir...

Küçük yolcudan tüm makinistlere...

Betül EŞKİ

11-B

HER ŞEY SENİNLE GÜZEL

Nefes almak mı?
Oda zor be gülüm sen olmayınca
Yaşamak mı?
O da beter sen olmadığın dünyada
Duymak mı?
Boş sesler senin sesin olmayınca
Tatmak mı?
Senin mutluluğunun hazını duymadıkça
Dokunmak mı?
O ne güzeldir seninle hayatta
Ya sevmek?
O ne olacak! O da güzel seninle aslında
Can acıtmaya yeter ara sıra
Ağlatmaya, damla yaş dökmeye
Teker teker anıları silmekte başlangıç bu işte
O da güzel, sonuçta senin sayende
Ne mutlulukta tatmak gibi her acıyı da duymak hoş!
Değişik tatlarda mutluluk, sevinç
Senin gidişinden sonra onları da unuttum sıra sıra...
Hepsi kayboldu
Ne kaldı elimde kendimden başka

İlknur Özselamoğlu
11-C

anadolu'nun dertli, kırılmaz anası,
çinde tüten ateş, yüzünde kar havası.
baş başa şahlanan bu bulutların eşliği
ükseltideki deniz kadar derin işçiliği,
öze çarpmakta iki büyümlü kubbesiyle
na yakınlaştıkça uzaklaşan haliyle
anki ulaşılmaz hayal, sonsuz bir deniz
rciyes ruhumdaki bir altın, büyümlü bir iz.

Yahyalılar görünür, küçük bir su sürüsü
küçükçayır'ın büyük o gizemli büyümlü
ırıl şırlı sesiyle sallanır gibi ufuk
bulutların ardından gizlice bakar ayyuk
dalgalandırmadan o akan suya kim baksa
layaline kavuşmuş, mahmur gözler altında
üzülür gibi umut bu taşların başından
özyaşı gibi sular çağlar Kapuzbaşı'ndan.
e akran üç kardeşin sevimli bir çocuğu
bu sevimli çocuğun kuşlarıdır varı yoğu
belirlenmiş doğmadan ruhun beşik kertliği
ben dahi paylaşmazken, bu eşsiz güzelliği
'aylaşıyor mı? Develi, Yeşilhisar, Yahyalı
burası kuşlar ile donatılmış bir yalı.
bedenim ruhuma bir ızgara parmaklığı
bir kuş gibi bana da yer Sultan Sazlığı

üneş kavurdu mu? Bu güzel mi güzel kenti
beştepelerde olur, okşayan merhameti
üneş zincirleşmiş de ufkun derinliğinde
y damlayacak, zaman bir gergef ipliğinde
üneş esner kapanır gözleri ağır ağır
anki muasır bir mum gölgesinde uyanır
levgililer, gözleri kapanınca güneşin
y Beştepeler var mı senin dünyada eşin?

KENAN KILIÇ

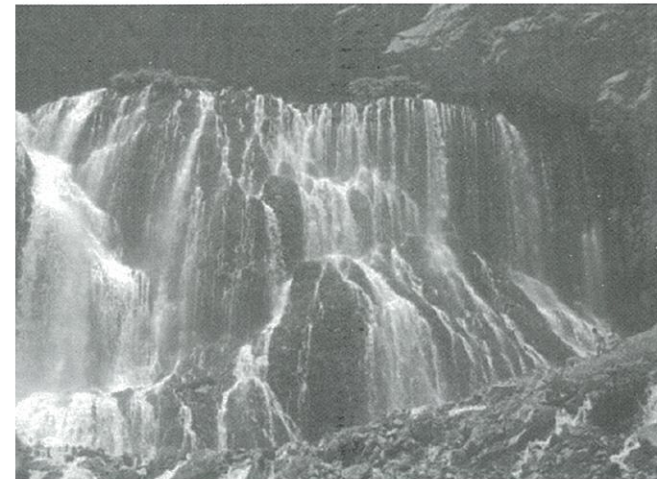
11-E

Özgüven... Özgüvenin sözlük anlamı şudur gibi klasik bir tanım yapmayı düşünüyorum. İnsanlığın varoluşuyla birlikte kendiliğinden var olan bu kavramı zaten herkes biliyordur. Özgüven, kişinin kendine olan güven duygusudur en basitinden Ancak tanımı en basitinden vermek özgüveni bu kadar basite indirmez. Kişinin yaşamını, düşünce tarzını, fikirlerini, duruşunu, hayata bakışını, benliğini oluşturan özgüven. Bireylerden oluşan toplumda gelişmeyi, ilerlemeyi sağlayan en önemli etken özgüvendir bence. Özgüvenmemeden önce biraz özgüveni ele almak istiyorum. Özellikle ergenlik çağı denilen 14-16 yaş aralığında başlayan, gelişen ve bu yaşlardan sonra kolay kolay değişmeyen kişinin kendine olan güven duygusu ... Arkadaşlık kavramının, topluma girme çabalarının, kendini dışarıya kanıtlama faaliyetlerinin ve kendini bir başka bir "ben"le göstermeye çalışmanın yeni yeni başladığı bir dönemdir bu çağ. Bu çağda iki tip ergen vardır. Birincisi, kendini "özgüven"i tam olarak görüp, kendini çevresinden üstün gören ergen genci, İkincisi özgüveni olmadığını baştan kabul edip kendini çevresinden soyutlayan ergen genci. Bu iki tip ergen gencinin ruh hali tam da girdiği çağla alakalıdır, ben bunları anlayışla karşılarım fakat zamanla bu durumların kalıcı olmaya başlaması ve ailelerin bu konuda hiçbir tedbir almaması ileride genci "özgüvenmeme"ye götürür ki bu da ilerleyememiş toplum gençlerinin en büyük sorunudur.

Özgüvenmeme, sadece kişinin kendini toplumdan soyutlamaya çalışması, çevresinden özellikle yaşlılarından daha küçük görmesi yada içine kapanıklık değildir. Bunların altında yatan çok girift sorunlar vardır. Konuyu bir örnekle açmak istiyorum; gençlik dizeleri. Gençlik dizilerinin ne şekilde, ne amaçla yayımlandığı bambaşka ve çok önemli bir konu zaten ama benim burada vurgulamak istediğim husus şurası; kendine güveni olmayan yani özgüvenmeme yaşayan gençler, bu dizilerdeki karakterlerden birini kendilerine model alıp onun gibi giyinmeye, konuşmaya, davranmaya çalışmaktadır. Fakat bu gençler kendileri olmadıkları için özgüven duygusu geliştirememekte ve belli bir dönemden sonra içine kapanarak kendilerine olan güvenlerini kaybetmektedir.

Meseleye başka bir pencereden bakmak istiyorum. Evde şiddet gören ve bunun karşısında sessiz kalan eşler dış dünyaya karşı pasif olup evde ailesine şiddet gösteren kişilerin iç dünyalarına girdiğimizde aslında özgüven duygusunun tamamen yitirdiklerini ve kendilerini savunmasız eşlerine güç gösterisinde bulunarak tatmin olduklarını görüyoruz. Sokağa çıkıp baktığımızda da manzara farklı değil liseli gençlere, ortaokullu gençlere bakıyorum. Hepsinin saçları, kıyafetleri, ayakkabıları, konuşmaları, tek tip... Bu tutuların temelinde yatan da kendine güven duygusunun yoksunluğu ve taklitçi anlayış. O gençleri mi suçluyorum peki? Hayır, kesinlikle. O gençlere yeterli bilinci aşılamayan, yeterli eğitim veremeyen bu sorulara ses çıkarmayan tüm büyükleri, aileleri, öğretmenleri, devlet yetkililerini suçluyorum ben. Ben yukarıda ifade etmeye çalıştığım duygu durumunu dilimizde pek sık rastlamasak da belki morfolojik açıdan problemlili olsa da dikkatleri çekebilmek için özgüvenmeme kavramıyla karşıladım.

CANSU YILDIZ

TAŞ MEKTEP

Sus anlatma mazini,
Okuyorum tarih kokan duvarlarında

Övün, ey koca çınar
Yetiştirdiğin çınarlarınla

Kanat gerdin hepimize,
Aldın sınıksız sarıldın
Olduk artık bizde fidan
Övün, ey koca çınar

Işık saçar bir yanın
İlim, irfandır şiarın
Ne bahtiyardır mezunların
Övün ey koca çınar

Kapından girenler,
Boş çıkmaz hiçbir zaman
Sen ki 118 yıllık bir mazi
Asla bitmeyen bir roman

Kurtuluş savaşında
Bağrından koparıp verdin fidan
Asla unutmayacaksın
Övün, ey koca çınar

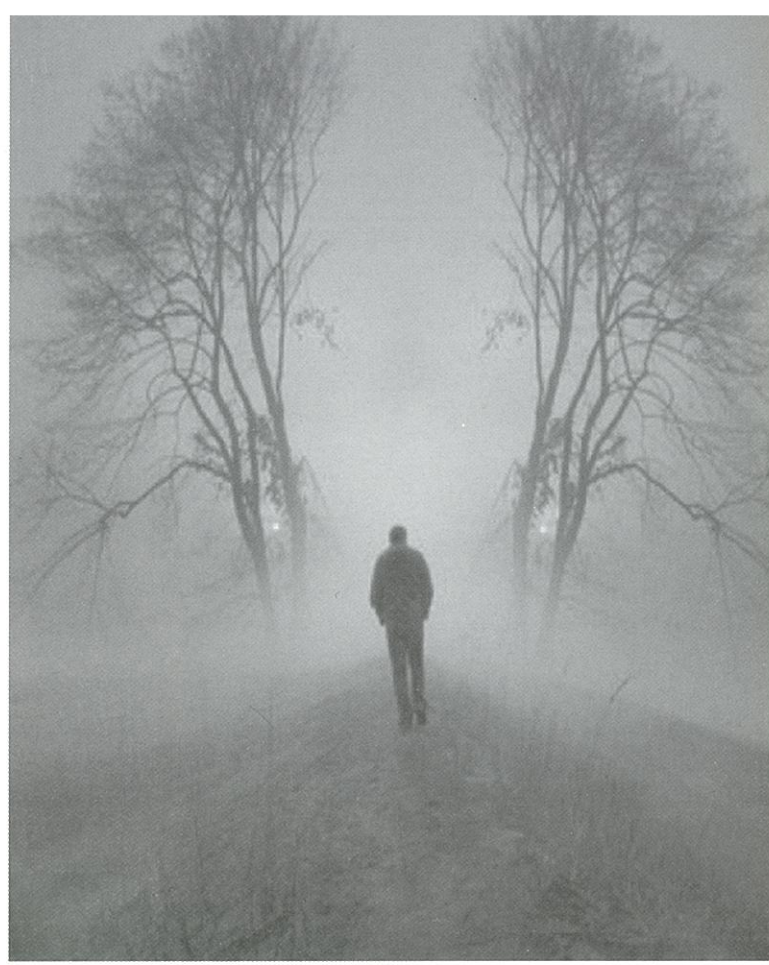
Yetiştirdiğin fidanlar
Bir gün elbet çınar olacak
Akan kanların hesabını
Elbet bir gün soracak

Toprak oldun, bağrını açtın
Su oldun, doyurdun
Yuva oldun, barındırdın
Övün, ey koca çınar

Kimse dokunamaz, kılına
Sen ki, koskoca ilm ü fen yuvası
Mazinde, yok kara bir sayfa
Övün, ey koca çınar
Aziz vatanın dört bir yanında,
Nöbet tutan askerlerin emanetisin
Biz fidanların toprağısın, suyusun
Gamlanma, ey koca çınar

Kanımızın son damlasına kadar,
Vermeyeceğiz, vatanın bir karış toprağını
Sen böyle yetiştirdikçe fidanlarını,
Övün ey koca çınar

Ayşegül Selamoğlu

ANLAŞILMAZLIK

Gözlerinden, akmak vardı
Kaybolmak vardı, dudaklarında
Bitip tükenmek ömründe,
Sen vardın hep içimde

Aşkımı anlamak zordu,
Anlaması kolay değil
Belki, ama sevgi bu
Anlaşılmaya da durdu

Bir hayat doğabilirdi, içimde
Bende filizlenen, sende süslenen
Âşık olabilirdim belki,
Beni bırakıp gitmesen

Son vermeseydik, bu sevgiye
Aşka dönüşüp yakabilirdi
Belki de beni
Alevlerine, delicesine sarabilirdi

Kaybolabilirdim, belki mısralarında
Hayatının, gözlerinin ışığında
Son bulabilirdim seninle,
Ama başlangıcı olmayandı bu
Her ne kadar sevmesem de...

Rümeysa Solak

MEŞAKKATE BAK!..

Geçmişle gelecek arasındaki sağlam köprülerden birisi. İnsan ruhunun dinlendiricisi ve huzur vericisi. Kitaplar... Ne yazık ki günümüzde; bizi derin denizlerin üstünden, sıkıntı ve engellerden geçirecek olan bu köprüler pek tenha...

Gençlerimize yapılan anketler ve araştırmalar sonucunda ayda bir kitap bile okumayanların çoğunluğu, iddia oynayan gençlerin sayısından fazladır. Bu halde devam eden bir düzen de ülkenin ve milletin çağdaşlaşması, medeniyetler arasında parmakla gösterilir hale gelmesi pek de mümkün görünmüyor.

Çoğu insan sorulan "kitap okuyor musunuz" sorusuna: "benim hayatım kitap" şeklinde cevap veriyor. Ne yazık ki insanlar kitap okumayı bir meşakkat olarak görüyor ve bu büyük zevkten ön yargıları nedeniyle mahrum kalıyorlar. Bir de kitap okumaya vakti olmayanlar var. Efendim, iş-güç, aile, geçim derdi... Oysa düşünseler ne kadar da boşa geçirilen zamanları var. Otobüs yolculukları, boş dersler, paydoslar, sigara ve çay molaları... O kadar gereksiz işe vakit var ama iş kitap okumaya gelince vay efendim bir de bununla mı uğraşacağız...

Tabi bunu da yazmadan edemem. Televizyon ve gereksiz programlar... Bu yayınlara ayırdığımız saatleri kitap okumaya, araştırmaya, öğrenip-öğretmeye ayırsaydık emin olun şu an dünyada ismi sayılı birkaç ülkeden biri olacaktık. Ama biz bahanelerin ardına sığınıp, o güzel ve gerçek dostlarımızı yalnız bırakıp, yerlerine geçici ve sahte dostlar aramaya koyulduk.

Günümüzün bir sorunu da kitap okurken sıkılmak. Tabi her insan her kitabı okuyamaz. Her konuya ilgi duymaz, her şey onu cezbetmez. Bunun da çaresi kolay. Kitap okumaktan sıkılanlar; mutlaka bir başkasının tavsiye ettiği, kendi zevkine uymayan kitaplara el atmıştır. Ve sonuç hüsrandır... O köprüde yarı yolda kalmışlardır.

İnsan mutlaka bir başkasının fikrini almalı. Bir bilene sormalı. Ancak insan bir de zevklerine, duygularına kulak vermeli... Yani kendisine... Bir sınırı olmalı, kendi seçmeli bazı şeyleri. Okuyacağı kitapları da... Nasıl ki birisiyle dost olmadan önce bir başkasının tavsiyesini almıyorsak, kafamızın estiği gibi davranıyorsak, kitap seçerken de böyle davranmalıyız. Başkalarının zevkine göre yola çıkıp, yolda kalıp, sonra seyahate küsen bir adam gibi kitaplara küsüyoruz.

Bugün insanlara kitap okutmak için neler neler yapılıyor oysa. Ancak yanlış kitap seçimiyle bu emekleri bir kalemde silip atıyoruz. Bir düşünün... Okulda, dışarıda, internette, her yerde ulaşabileceğimiz kütüphaneler var. Sahaflar ve kitapevleri de cabası. Milli Eğitim'in kampanyaları, teşvikler ve kitap fiyatlarındaki uygunluk... Bütün bunlar göz önüne alındığında kitap okumamak için geriye bir tek engel kalıyor. Kendimiz... Eğer birgün insanların yolda, parkta, otobüste ellerinde kitaplarla dolaştığını görürsem, derim ki, o gün kendimizi yenmişiz ve çağ atlamışız. Kendinizi ve bahanelerinizi yenmeniz dileğiyle...

Furkan ERDEM
11-F

GÜZELDİ

her şey özeldi
özelliğinin sebebiydi belki de
ecandı.
ime baktığında yüreğindeki sevgisini hissetmek
i tuttuğumda sevgisinin derinliklerine inmek
öptüğünde...
üğünde sıcaklığını
larımda hissetmek...
er şeyin ilkiydi
sevginin, tutkunun...
eldiğinde haykırışların
eldiğinde mutluluğun
in, öfkenin ve kıskançlığın...
ydi belki de
ördüğünde kalbinin istemsiz
uzlu çarpması
orum" diye haykıracakken
n susması deliceydi.
çaydı yeri geldiğinde
efek tartışmalar
çaplı kavgalar
sız ayrılıklar
aşına çocukluktu.
eliceydi, çocukçaydı...
ittti
ı acıttı belki
de yüreğini kanattı
olsun güzeldi
le ayrılık bile güzeldi

Turgut KARAHAN

KAR TANELERİ

Aşağıdan bakıldığında o kadar çok ve o kadar uzak
bürünüyorlar ki... Sanki gökyüzünün o engin sonsuz-
klarını aşarak, sırf yeryüzünü görmek için, tüm saflık-
ıyla tek tek iniyorlar aşağıya. Sonra bir an tüm yer-
zünü beyaza bürünüyor. Kar taneleri bir olup, yeryüzü-
nün tüm kirliliklerine beyaz bir örtü örtüyor. Geçici de
sa yeryüzü temiz bir görüntü alıyor...

Keşke insanlara da kar yağsa. Onlar da bir an olsun
m saflık ve temizliğini sergilese... Belki de yağıyor-
r. Kimilerinin karı hiç erimiyor, hep temiz ve saf kalı-
r. Kimileri ise hemen güneşi gösterip, karlarını eriti-
r ve eski kirliliklerine devam ediyor. ve sonra hepsi
den toprağa karışıyor. Sanırım yeryüzündeki bu kirli-
lere daha dayanamıyorlar. Onlar birlik oldukları halde
m bunlara dayanamazken, ben nasıl dayanırım tek
şışma?

Aslında ben; Bir kâğıttaki portre gibiyim. Portrede
sadece gözlerim yok. Orası boş. Her gelen farklı bir göz
çiziyor. Her çizimde daha farklı bakıyorum hayata.
Kimileri kapkara bir çift göz çiziyor. Hayatın acı yönle-
rini görüyorum. Kimileri ise bu gözleri beğenmeyip ken-
dince rengârenk gözler çiziyor. Hayatın iyi yönlerini de
göreyim diye. Bense kendi göz rengime karar vereme-
dim hala. Şimdilik bana çizilen renklerle idare ediyor-
rum.

Hayat böyle işte. Tıpkı gece görünen bir ay gibi.
Kimileri ayın muazzam ışığına tutulurken, kimileri ise
ayın ardındaki karanlıkta kaybolur gider. Ben; ne o port-
redeki göz çizgilerden, ne ayın muazzam ışığına tutulan-
lardan, ne de o karanlıkta kaybolanlardan olmak istemi-
yorum.

Ben; insanların kapalı olan kalp kapılarının anahtarı
olmak istiyorum...

Sihirli bir anahtardan tüm kilitli kapılara...

Betül EŞKİ
11-B

SENLE VAR OLDUM

Bir mektup yazdım;
İçine şimdiye kadar yaşadıklarımın hepsini sığdırdım.
Durmadan, duraksamadan, bıkmadan,
O mektupta sende seni anlattım.

Anlattım bitmek bilmeyen sözlerime,
Sevdim dedim, çok sevdim dedim.
Ve bir süre karşılığını bekledim,
Gelmeyince yine bir umut diye pes etmedim.

Seninle yaşadığım cenneti, seninle tattığım tüm güzellikleri,
Şimdi bırakamam ardı arkasına her şeyi.
Bıraksam da unutamam ki seni,
Bırak kanasın kalbim, sen vefasız biri.

Beni bana bırak diyeceğim sana,
Her şeyi sana verdim zamanında.
Bende hiçbir şey kalmadı,
Kurtuluyorsun, ölüyorum sonunda.

Yalnız ölmeden öncede yaşamak isterim seni,
Son nefesimi verirken seninle olmak isterim.
Yaşamak, son kez görmek, duymak isterim o güzel sesini,
Ölsem de meraklanma, ben orda da seni severim.

İLKNUR
ÖZSELA MOĞLU

AŞK MEKTUBU

rum okumayacaksın ama yine de yazıyorum. Oku-
n çünkü göndermeyeceğim. Belki masamın çek-
e belki giymediğim bir gömleğin cebinde bulacak-
sonra.

aşk mektubu diyecek kimi umut dolu bir mektup...
ilelerin içtenliğine bağlanacak, kimi soruların sert-
ilecek. Eski bir kâğıt olacak şu an elimde tuttuğum
hesiz. Bazı harfler okunmayacak bazı soru işaretleri
Kimi sorularım yargı gibi anlaşılacak. Kimi noktala-
necek. Bitmemiş cümleler kalacak yıllar sonra, bu-
liğimi sandığım pek çok hatıradan geriye. Seni mut-
ık edecekler. Seni suçlayanlar çoğunlukta olacak.
ndimi suçlayan ifadelerimden bile bana acıyan çıka-
n güzel olduğuna hükmedecekler hemen. Güzel de-
alımlı olduğuna hem fikir kalacaklar. Seni sevdiği-
nayacaklar bile. Ama senin beni sevmediğin konu-
birlerine girecekler.

okumayacaksın ama okuyacakmışsın gibi yazıyorum
Okumayacaksın çünkü göndermeyeceğim. Yazdıktan
tıp atmaya da düşünmüyor değilim, yakmak aklıma
yaşka çözüm. Ama hayır saklamayacağım. Okuma-
yan da kelimelerimi sevdiğini biliyorum. Sevdiğin
m sana bir şeyler yazdığımı hissedeceğini biliyorum.
ırken içinin ürperdiğini yüzünün hüznlendiğini ko-
inin suskunlaştığını aklının karıştığını kalbinin küt-
nı hissediyorum. Belki sırf bu yüzden yazıyorum.
rum da sanki sana dokunuyorum. Sanki kağıdı kat-
sana sarılıyorum. Mektubu saklamıyorum da sanki
maya çalışıyorum. Hayır okumayacaksın. Okuma-
çünkü göndermeyeceğim. Göndermeyeceğim çünkü
ok. Belki postacıya tarif etsem bulur seni; Ama önce
iyi tanınması gerek. Benimde onu, tanınması yetmez
da şart. Benim de onu. Benim için senin ne anlam
ğini iyi bellemesi gerek. Bellemeli ki seni bulabilsin.
li ki seni bulmak ayaklarını yormasın aklını usandır-
ma göndermeyeceğim bu mektubu. Okumayacaksın.

mektubu göndermeyeceğim çünkü sahibini bilmiyo-
ni seviyorum. Ama kimsin bilmiyorum Ne yüzünün
e sesinin tonunu ne oturduğun evin manzarasını han-
yla çıkar ağzından sesin ve öfken? Hangi renkleri se-
yemek önüne gelince elin gayri ihtiyari tuzluğa gider
naca çözerken en çok hangi soruya takılırsın? Büyü-
olacağını söylemiştin küçükken? Telefon gelince
sın? Mektup alınca ne hissedersin? Seni korkutan bir
nin sebebi olmak istemem.

ır göndermeyeceğim bu mektubu okumayacaksın.
en ne istediğini bilmeyen biriyim. Ayaklarım yere
asmaz asla. Kararlılıklarım yoktur, asla ama asla di-
prensiplerimde. Kalabalıklar içerisinde kolay seçil-
ütüphanelerin en dikkat çekmez kitabıyumdur. Bazen
kak, bazen öyle sıradan, bazen öyle ufak tefeyimdir
k edemezsin beni. Bu mektubu göndermeyeceğim.
en yokum. Göndermeyeceğim... Çünkü sende

GECE

Bu gece
Sen kadar soğuktu gece
Ve ben sen yanımda olduğun kadar
Yalnızdım
"Seni seviyorum" diyemediğim kadar
Boşlukta...

Sen kadar soğuktu gece
Uzaktı yıldızlar, her zamankinden
Daha uzak
İnadına parlaktı ay

Sen kadar soğuktu gece
Sıcaktı tenim
Sahte gülücüklerin kadar sıcak
Her zamankinden başkaydı işte

Sen kadar soğuktu gece
Uzaktın
En yakınımda olduğundan daha uzak
Ön yargıların kadar yalanım

Bu gece
Senin anlayamadığın kadar aciz,
Dünyalar kadardım
Sen kadar soğuktu gece

KENDİMİ BİR GEMİNİN KAPTANI GİBİ HİSSEDİYORUM

Bazen engin denizleri aşım, uçsuz bucaksız yerlere gidiyorum, bazense herkesin beni beklediği yerlere gidiyorum. Sonra yolculuktan bir limana yaklaşıyorum. Bana biraz da olsa yardım etsin diye. Önceleri liman bana sanki hep orda kalacaktım gibi yardım ediyor. Ben de umutlanıp bu limana sonsuz güveniyorum. Fakat bir gün bir bakıyorum artık benden bıkmış. Bana yardım etmekten usanmış. Ve artık yavaş yavaş geminin halatlarını söküp beni yine soğuk sulara doğru itmiş. Neyse diyorum "Tüm limanlar böyle olacak değil ya." Tekrar yolculuğuma devam ediyorum. Derken bir başka limana daha uğruyorum. Yine aynı şeyler oluyor. Ben halatlarımı o limana düğümledikçe, liman halatlarımı o kadar çözüyor. Ve sonra karar veriyorum.

Bir daha ne kadar yorulursam yorulayım hiçbir limana yaklaşmayacağım.

Yolculuğuma yalnız, sessiz ve yorgun devam edeceğim... Hem bana yardım etmek isteyen liman da durup ona gelmemi beklemez. Kendi yüzerek de olsa bana gelir. Öyle değil mi? Sonra yolculuğum sırasında denizde kurtarılmayı bekleyen üç şey görüyorum. Yaklaşıyorum ve bakıyorum. Bunlar; gözyaşı, kalem ve kâğıt. Ve onları alıyorum. Bir süre sonra bana en iyi yoldaş oluyorlar.

Yüreğimden gelenleri önce kalem kâğıda yazıyor. Sonra gözyaşı damlıyor tam kâğıdın ortasına... Sanki yazılanlara onay vermişçesine. Gemimim yükü hiç bu kadar hafif olmamıştı sanki. Sanki engin denizleri hiç bu kadar kolay aşmamıştım... Ve bir gün gemim battığında su yüzeyinde benden geriye üç şey kalıyor; gözyaşı, kalem ve kâğıt...

Limanda beni bekleyenler gelmediğimi görünce merak edip gemimi aramaya çıkıyorlar. Fakat koca bir gemi yerine küçük bir gözyaşı, kalem ve kâğıt buluyorlar. O kaleme tutturulmuş gözyaşı damgalı kâğıdı açtıklarında üç kelimelik bir cümleyle karşılaşıyorlar: "Artık çok geç!"

Betül EŞKİ
11-B

HÜZN Ü ZİYAN

Sakiler vermez oldu şarabı,
Bu can ne yapsın sensiz hayatı
Saatler, çalmaz artık vuslatı
Takvimler, gösterse de baharı

Kapalı geleceğin yolları
Yavan geliyor elin ol'ları
Boynumdadır, hazanın kolları
Takvimler gösterse de baharı

Gitme vakti mi gelmiştir gayrı
Bundan sonra yollarımız ayrı
Yapraklar, terk ediyor dalları
Takvimler, gösterse de baharı

FURKAN ERDEM

11- F

ŞİZOFRENİN AŞKI

ık ve dar sokaklar karşılamıştı beni. Sokağımıza le lambanın yanmadığı gözüme çarpmıştı. Düşün- ya beni karanlıkta mı bırakmak içindi yoksa senin ınlattığını bildiği için utanıp sönmüş müydü. Evini- tiğimde bahçenizin ışığı aydınlattı solgun, yorgun . Dönüşüm başlamıştı o bomboş sokaklara. eni cam kenarında bekliyorken ben hiç bilmediğim le tek başıma yaşamaktayım. Bütün gece bahçeniz- n ışıkla bakıyordum geçmişe. Evime gidip uzandım eninle doluydu. Resminle, sesinle uyuyordu bu be- ah oldu ilk işim seni görmektir. Gözümü ilk açtığım- üşünmüştüm. Aklım, beynim, kalbim sana aitti. s bana yabancıydı bu şehirde. Tek sen vardın bana n. Biliyorum kimse sana olan sevgimi anlamıyor. n herkes hasta olduğumu sanıyor. Bir süre bunu memekle geçti zamanım. Ama artık susmuştum, m. Senin bana hayal olduğunu anlıyorum. Belki de mek zor ama ben bir şizofrenim. Kendi dünyam var u kim kabul edebilir ki... Kolay gelmeseydi de bu fikir im aşkımdı. Yani o şizofrenin aşkıydı. yle kalacaktı.

Merve YILDIZ
9-A

ANLAŞILMAZLIK

Gözlerinden, akmak vardı
Kaybolmak vardı, dudaklarında
Bitip tükenmek ömründe,
Sen vardın hep içimde

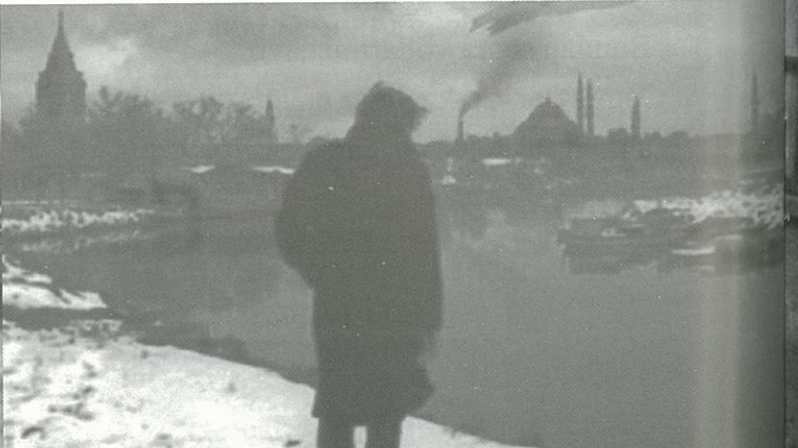
Aşkımı anlamak zordu,
Anlaması kolay değil
Belki, ama sevgi bu
Anlaşılmaya da durdu

Bir hayat doğabilirdi, içimde
Bende filizlenen, sende süslenen
Âşık olabilirdim belki,
Beni bırakıp gitmesen

Son vermeseydik, bu sevgiye
Aşka dönüşüp yakabilirdi
Belki de beni
Alevlerine, delicesine sarabilirdi

Kaybolabilirdim, belki mısralarında
Hayatının, gözlerinin ışığında
Son bulabilirdim seninle,
Ama başlangıcı olmayandı bu
Her ne kadar sevmesem de...

Rümeysa Solak
10-C

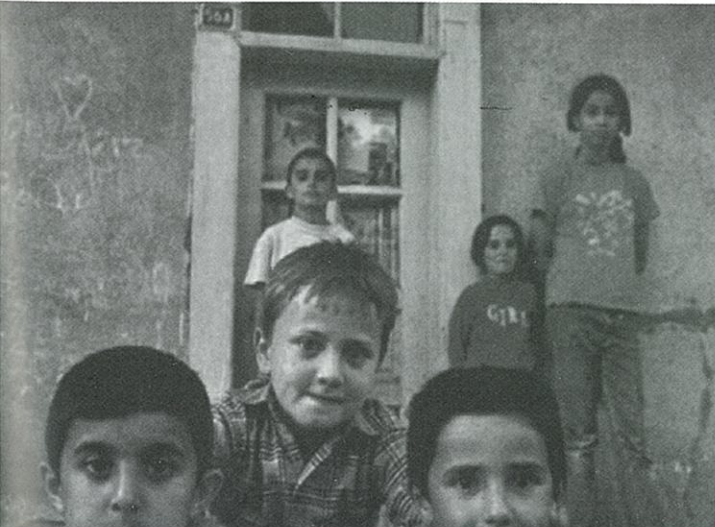

FOTOĞRAFLARIN PENCERESİNDEN

Her Pazar olduğu gibi yine bu Pazar da elimde makinem, bisikletime atlayıp bir yerlere gidecektim. Yeni yerlere; hiç dilmemiş, hiç görülmemiş, havası hiç solunmamış bir yer ve yine orada hiç çekilmemiş, hiç görülmemiş fotoğraflar çekecek ve yine kendime bir kez daha hayran kalacaktım. Herseye vardığımı bilmeden uçsuz bucaksız yolun meraklı gözlerle sonuna bakacak ve bir yandanda pedalları çevirerek nefes nefese kalacaktım. Günü sonunda yaşadıklarımı hatırlayıp gittiğim, gördüğüm manzaraları olayları çektiğim ve her pazar yeni bir fotoğraf ekleyip her pazartesi düzenlediğim fotoğraf albümümü masamın yine başköşesine koyacağım. Eve gelen herhangi birini hemen odama çekip albümdeki fotoğrafların her Pazar günü yapılan eğlenceli gezide yaşanan olayları büyük bir heyecanla tekrar anlatıyormuşçasına anlatacaktım.

Artık vakti geldi, yine bir pazar geldi ve yeni bir yer keşfedilecekti. Bisikletimin büyük bir hızla çevirdiğim pedallarıyerinden fırlayacak gibi, boynuma astığım makinemle yolları inceliyor, geçtiğim yerlerde gördüğüm insanlara bakıyordum ve seyre daldığım yerlerden sonra daracık bir sokağa girdim. Buradaki insanlara yabancıydım, tanıdım ama onlarla aynı şehirde yaşıyor, aynı hayatı soluyor aynı dağ manzarasına bakıyorduk. Ama işte yabancıydık. Geçtiğim yerlerde çektiğim fotoğraflara bir anlam veremiyorlardı.

Çoğunun gecekondudan yapılmış çarpık evler arasına serilmiş çamaşırları, baharın gelişiyle esen rüzgârda duvar turtmalarını uçurmaya çalışan çocukları, uçurtmalarıyla oynadıkları sevinç çığlıklarına boğuluyorlardı. Her günümün başına ilk birkaç çocuk toplandı. Uzaktan bana bakıp ne yaptığımı anlamaya çalışıyorlardı. Yanıma çağırıldım ve onlara ne yaptığımı anlattım. Fotoğrafın nasıl çekildiğini, makinemle nasıl çalıştığını, gözümüzle gördüğümüz görüntünün nasıl makineye aktırıldığını anlattığımda hayretle bana ve makineye bakıyorlardı. Bekli de ilk kez görüyorlardı. Birkaç kişi eline fotoğraf makinesi aldılar. Gayet de zekilerdi ve bu işi öğrenmekten çok hoşlandılar.

Ben onlara ne yaptığımı anlatmıştım şimdi sıra onlardaydı, onlar ne yapıyorlardı burada? Çoğunun okula gitmediğini gördüm, özellikle de kızların. Sokaklarında her gün tavukların dolaştığı bu daracık sokakları olan ve çoğu şeyden mahrum bırakılmış çocukların kaldığı, kız çocuklarının okutulmadığı bu mahalle belki şehrin ortasındaydı ama yaşam çoğu yerde olduğundan daha farklıydı, zordu. Özellikle de çocuklar için. Okuldan mahrum kalan bu beyinler bilgiye açtı. Bu olayı anlatmak fotoğraflar bile yeterli değildi artık. Kimse görmüyor muydu? Bu insanları, neden kimse bu çocukları dinlemiyordu, onların dertlerine ortak olmuyorlardı? O insanlardan biri de ben miydim? Bu zamana kadar ben de onları görmemiştim, duymamıştım, şaşkındım. Bir o kadar da çaresiz. Elimden bir şey gelmiyordu ama onlarla mümkün oldukça çok pazarlar yaşamak istiyordum. Kim bilir başka daha kaç şehirde bu durum vardı ama artık pazarlarım farklıydı. Albümümde burada çektiğim fotoğrafları gördüğümde insanlara önceki fotoğraflardan daha farklı şeyler anlatacaktım. Hatta bütün duvarlarımda bu fotoğraflar yer alacaktı. Beynimden hiç silinmesin bu yaşadıklarım diye. Yine sağır ve kör olmayayım diye.

CANSU ACER
9-E

HER ŞEYİMDİN

Gece *ayım*, gündüz *ışığım*dın sen
Kederim *üzüntümdün*
Sen var ya sen *hevesimdin*, *canımdın*
Bir bahar akşamı var ya hani hatırladın mı?
Sessiz sakin bir bahar akşamı
O akşam her şey açığa çıktı
Yalanların çıktı
İntikam ateşlerin sonuna erdi
Gece sonuna erdi
Sabah oldu, yolculuk zamanı geldi
Özgürlük zamanı
Ayrılık zamanı geldi
Üzülme her şey açığa çıktı
Yollarımız ayrıldı
Sen ve ben ayrı insanlar olarak
Yolculuğumuz sona erdiğinde
Bir *çığlık*
Ve baktım ki
Sen ayrı dünyada
Bense *uçurumun* kenarında

Ayşe Nur ARI
9-E

HAYATIN SAYFALARINDA EĞİTİM

Hayat tıpkı bir kitap gibidir. Doğum ve ölüm arasındaki kalın kapakları olan sayısını bilmediğimiz sayfalardan oluşan güzel bir kitap. Doğmakla bu kitabın kapağını açmış oluruz. Bazen merakla, bazen umutla kimi zamanda bekleyişlerle çeviririz bu sayfaları. Bazen biz sayfaları bir yerlere götürürüz, bazen de sayfalar bizi bir yerlere götürür. Ve böylelikle bu yolculukta yerimizi almış oluruz. Bu yolculuk bize çok şey kazandırır kaybettiklerimize rağmen. Hayatı okumasını bilirsek tıpkı bir kitap gibi çok şey öğretir bize. Kimi zaman konuşmak istediğinde susmayı, ağlamak istediğinde gülmeyi, öfkelenildiğinde öfkeni yenmeyi ve umutlarını yitirmemeyi öğretir. Çünkü insan hayatta mücadele etmeyi bıraktığında, pes edip umutlarını yitirdiğinde yer bulamaz kendine, hayat ona yer bulsa da. Hayattan insanın öğreneceği çok şey vardır. Eğitimin de insana öğreteceği çok şey...

Eğitim kişiye hayatı tüm anlamıyla öğretir. Varlıkların manasını anlamayı, oluşturmayı, düşünmeyi, her türlü sebepleriyle kavramayı öğretir. İnsanın doğumundan ölümüne kadar bilgilenebilmesi, olgunlaşması, eğitimle mümkün olur. Hayat sayfalarının her yaprağı eğitimle anlam kazanır. Bu sayfalar ancak eğitimcilerin yardımıyla doldurulabilir. Çünkü çırak ustasız, öğrenci öğretmensiz, ilimde bilgisiz olmaz. Eğitim her alanda gereklidir. Ailede, okulda, toplumda yansımaları daima görülür. Eğitimsiz geçen her an karanlıkta yürümek gibidir. Eğer dünyada savaş oluyorsa, hastalık oluyorsa, zulüm oluyorsa, şiddet oluyorsa bu eğitim yoksunluğundanır. Bilimde, sanatta, mimaride, teknolojiye üst seviyeye gelmenin tek şartı eğitimidir. Şartlar ne olursa olsun vazgeçilmeyecek tek şey *eğitim*dir. Çünkü karanlıktan aydınlığa, cehaletten bilgiye çıkış yoludur eğitim. Bir âlimin ölümü bir âlemin ölümü gibidir denmesinden maksat eğitilmiş bilginin yok oluşuna işaretidir. Belki de dünya varlıklarının en kıymetli olanı eğitimli insandır. İnsanlığın en kıymetli varlığı da eğitimdir. İnsanlığın yolculuğunda yol arkadaşısıdır eğitim. İnsanlar kitaplarının sonuna gelse de, kitapları kapanıp tozlu raflara kaldırılsa da asla unutulmayacak ve kaybedilmeyecek kadar önemlidir eğitim.

Hayriye KIZILIŞIK
12-C

SON

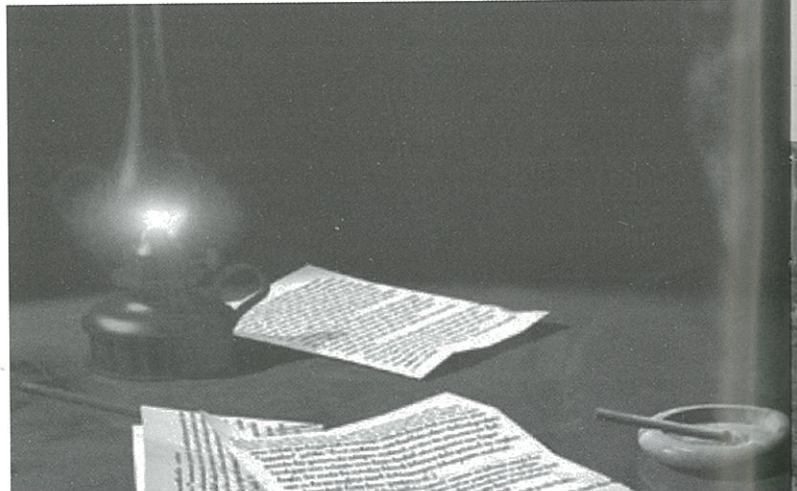
Son gülümseyişimdi bu benim
Sabahın ilk ışıkları düşerken
göz bebeklerime
Buz kesilmişti ellerim
Sonsuzluğu seyrederken

Son çırpınışımdı, düşlerimde
Yorulmuştum, karanlık hayaller
peşinde koşmaktan
Uçsuz bucaksız kuytularda,
kaybolan kendimi
Zor bir kabustan uyanırken buluyorum

Son direnişimdi. bu benim
Ruhumdaki sessiz çılgınlara karşı,
düşüncelerim karmakarışık
Kuytu sokak köşelerinde
Yorgun ve bitkin düşmüş
kendimi seyrediyorum.

Son haykırışımdı, boş sokaklarda
Sonu gelmeyen geleceğime bakıyorum
Soğuk bir karanlıkta, kimsesiz
düşüncelerimle yalnız kalmıştım.
Gün batarken anlamıştım,
ben insana hasrettim.

İlknur Özselamoğlu

KAYSERİ'DE TİCARETİN KALBI KÜLTEPE

Kayseri'nin 22 km kuzeydoğusunda bulunan Kaniş şehrinde ilk yerleşim M.Ö 3500 'e kadar uzanmaktadır. Kaniş tepe (Kültepe) üstündedir, Kaniş' de M.Ö 2000 lerden itibaren Karum Mahallesi şehrin eteklerinde kurulmuştur. M.Ö 1950-1750 döneminde Anadolu ticaretine yön vermiştir. Bu ticaret düzenli olarak devam etmiştir.

Kayseri şehir kimliğinin ayrılmaz bir parçası olan ticaret kavramının tarihi temellerini araştırdığımızda M.Ö 2340 yıllara kadar inen bir süreçten söz edilebilir. Ancak düzenli ticari faaliyetler M.Ö 2000'li yıllarda Kaniş Karum'unda başlamıştır.

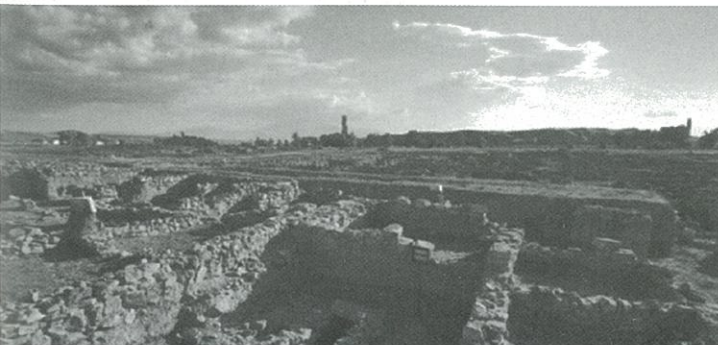
Kaniş şehri Anadolu'nun bir anlamda merkezindedir. Erciyes'ten beslenen Sarımsaklı ve Deli suyun beslediği ovanın ortasında yer alır. Etrafında kolay ulaşılabilen şehirler mevcuttur. Ulaşımın kolay olması Kaniş şehrinin fiziki olanakları ticaret yapılan bu yeri cazip hale getiren faktörler arasındadır.

Karum; Akadça'da rıhtım, Pazar, Pazar halkı anlamına gelmektedir. Kaniş Karum'u diğer birçok Karum'da olduğu gibi mahallesi olduğu şehrin adıyla birlikte kullanılmaktadır, bu nedenle

Yapılan bu ticaret Asurlu tüccarlar tarafından gerçekleştirilmiştir çünkü o dönemde hiçbir Anadolu şehri Anadolu'ya tek başına hâkim değildi bu nedenle Anadolu'daki ve Asur'daki ihtiyaçlarını karşılayabilmek için Asurlu tüccarlara bağımlı durumdaydılar ayrıca bu ticaretin başlamasındaki temel etkenlerinden biride bakırı tunca çevirmek için kullanılan 'kalay' dır çünkü tunç dönemin stratejik madenidir ve Anadolu'da bakır çokça bulunmasına rağmen kalay hiç yoktu. Anadolu'da çok beğenilen Babil ve Asur kumaşlarının da çokça ticareti yapılırdı. Bunun dışında; lacivert taşı, parfüm, baharat fildisi vs ürünlerde Anadolu'ya getirilirdi

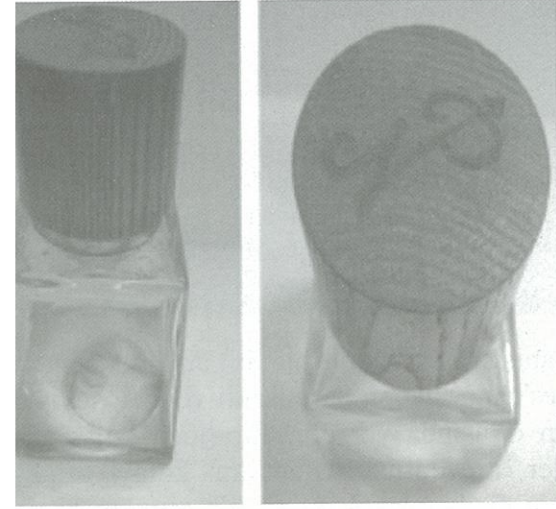

Asurlu tüccarların Anadolu'ya getirdikleri malların ır dışından ithal edilmekteydi. Asurlular ithal malları Anadolu'ya ihraç eden bir nevi misyoncuydular. Bu mallar Babil, İran, an'dan ithal edilirdi yani bu ticaret 'Milletler aretin' ilk örneklerindendir.

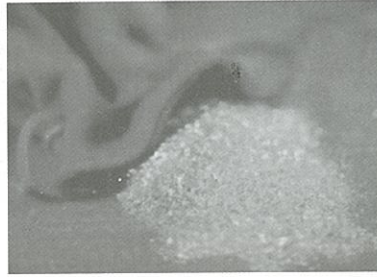
önemde ticaret takasa dayanmaktaydı çünkü dyahılar parayı icat etmemişti. Asurlu tüccarlar eri bu gibi ürünler karşılığında Anadolu'dan ümü, bakır, deri ürünleri vs ürünleri şırlardı.

Asurlu tüccarlar yaptıkları bu ticaretten büyük kar elde etmişler. Bunun birinci sebebi ucuza aldıkları malları çok yüksek fiyata satmaları örneğin kalayda kar oranı %100 iken tekstilde %200'e varabiliyordu. İkincisi yerli halka verdikleri borç ve uyguladıkları yüksek faizler kar oranlarını arttıran diğer bir sebeptir. Ayrıca Kralların kurallarına uydukları takdirde zarara uğrayan tüccarın zararı genelleştiremesekte devlet tarafından karşılanırdı ve serbest ticaret ortamı hazırlanırdı. Eee böyle bir yerde kim ticaret yapmaz ki! Asurlu tüccarlar Anadolu Saraylarına Karum dairelerine ve Asur şehrine malın miktarı ve cinsine göre vergi verirdiler.

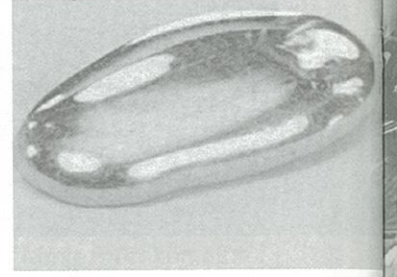
BİR ESER

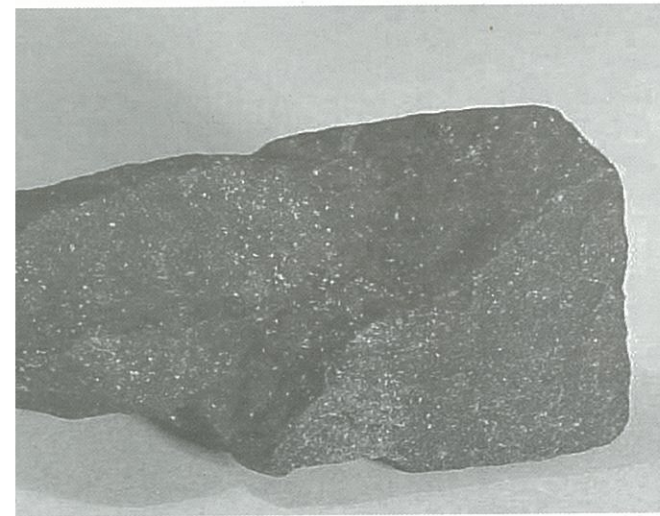
LACİVERT TAŞI

ALTIN

GÜMÜŞ

Asur Anadolu arasındaki bu ticaret Anadolu'nun siyasi bölünmüşlüğü içinde şehirlerarasındaki rekabetten yararlanarak gelişmiştir ancak Orta Anadolu'ya hâkim olan merkezi Hitit Devletinin şehirlerarası rekabete son vermesiyle Anadolu Asurlu tüccarlar için cazip olmaktan çıkmıştır. Ve kar oranları yavaş yavaş azalmaya başlamıştır. Asur devleti güç kaybetmiştir. Kaniş Karumu'da M.Ö 1700'li yıllarda yaşanan bir siyasi çatışma sonucu çıkan yangınla terk edilmiştir.

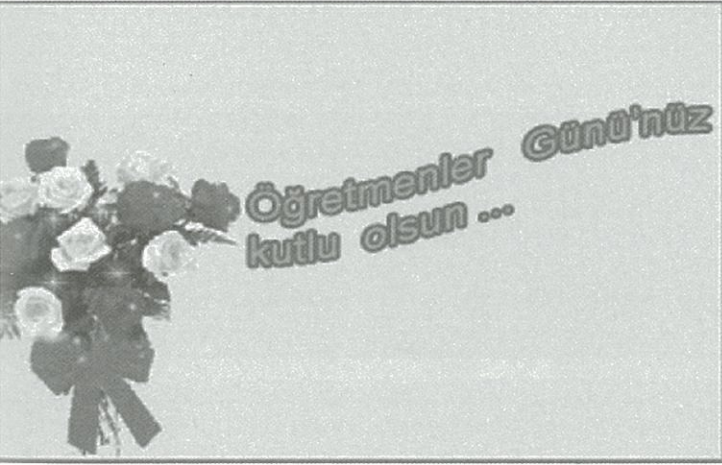
FİLDİŞİNDEN YAPILMIŞ

OKULUMUZDAN HABERLER

16 Mayıs 2010 Sevgi Bayrağı ve Uğurlama Töreni Türk gençliğinin Atatürk'e bağlılığının ve Atatürk'ün ulusal kurtuluş mücadelesini başlatmak üzere ansun'a çıkışının simgesi olan Sevgi Bayrağı çoşkuyla karşılanıp uğurlandı.

24 Kasım Öğretmenler Günü Kutlandı
24 Kasım'da tüm öğretmenlerimizin katılımıyla bir program düzenlendi

10 KASIM ATATÜRK'Ü ANMA PROGRAMI DÜZENLENDİ
Ulu önderimiz ölüm yıl dönümünde törenle anıldı.

TÜBİTAK'TA Bir Başarı Daha

TÜBİTAK tarafından düzenlenen ve genç bilim adamları yetiştirmeyi amaçlayan Ortaöğretim Öğrencileri Arası Proje Yarışması'nda bir birincilik ve bir de ikincilik elde ettik. Öğrencilerimizden Mehmet Yırtıcı "Atasözlerimizin Bazılarının Olumsuz Anlam ifade Etmesinin Toplumsal Hayatı Uyumlu Güçleştirilmesi" adlı projesi ile Sosyoloji dalında bölge birincisi olurken "Mobil Teknoloji destekli Eğitim Sistemi" adlı Bilgisayar projesi ile de Cemal Budak bölge ikincisi oldu. Başarılarından dolayı öğrencilerimizi ve danışman öğretmenlerimiz Meliha Çadır ve Mehmet Altıngöz'ü kutluyoruz.

Melikgazi İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen Liseler arası kompozisyon yarışmasında Betül Eşki anne temalı "Bir Yolcunun Öyküsü" kompozisyonuyla ikinci olmuştur.

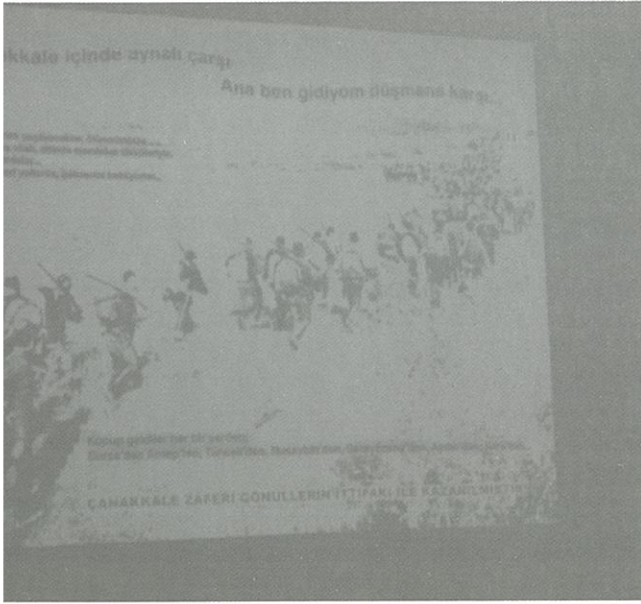
Ağaç Dikme Kampanyasına Katıldık.
Okulumuz öğrencileri, Eskişehir Bağları Danışmentgazi Mahallesi Üç Tepeler mevkinde ağaç dikme kampanyasına katıldı.

12 Mart İstiklal Marşı'nın Kabulü Törenle Kutlandı
"12 Mart İstiklal Marşı'nın Kabulü ve Mehmet Akif Ersoy'u Anma Günü" töreni okulumuz Türk Dili ve Edebiyatı zümresi tarafından yapıldı. Törenin sonunda Tiyatro Kulübü öğrencilerince İstiklal Marşı'nın kabulünün canlandırıldığı bir tiyatro oyunu sergilendi.

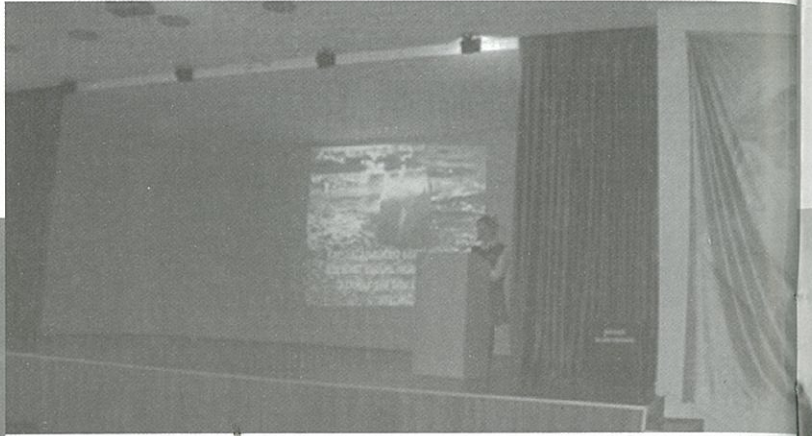
8 Mart Şehitler Günü Törenlerle Anıldı

8 Mart Şehitler Günü" töreni okulumuzun konferans salonunda yapıldı. Okulumuz Tarih öğretmenlerinin verdiği törende tarih öğretmenimiz Vehbi Kıvanç an konferans verdi. Tarih öğretmenimiz Kubilay İrk Dili ve Edebiyatı öğretmenimiz İbrahim Mazlum şiir okudular. Müdür Yardımcımız Şerife Öztürk Şehitliği gezisindeki duygu ve izlenimlerini anlatan bir konuşma yaptı.

Şiir Dinletisi Düzenlendi

Okulumuz Kültür Edebiyat ve Yayın Kulübü tarafından şiir dinletisi düzenlendi.

Ticaret Borsası Başkanı Şaban Ünlü'nün Okulumuzu Ziyareti

Kayseri Lisesi mezunlarından Ticaret Borsası Başkanı Sayın Şaban Ünlü, konferans salonumuzda öğrencilerle bir sohbet toplantısına katıldı. Okulumuz OGYE-Paydaş İlişkileri Ekibi'nin organize ettiği etkinlik öğrencilerimizce ilgiyle takip edildi.

Şehitlik Ziyaretimiz

8 Mart Şehitler Günü etkinlikleri çerçevesinde Tarih öğretmenlerimiz Vehbi Kıvanç ve Kubilay Alper'le birlikte öğrencilerimiz Kartal Şehitliği'ni ziyaret etti

KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
Okulumuzun çevresini düzenlemektedir.
Yapmış olduğu katkılardan dolayı belediyemize
teşekkürlerimizi sunarız.

Ayın Konuğu Olarak Dış Hekimi Halit Erkiletlioğlu'nun Konferansı

Okulumuz Paydaş İlişkileri Ekibi'nin düzenlediği ayın konuğu programına eski mezunlarımızdan dış Hekimi Halit ERKİLETLİOĞLU katıldı. Sayın Erkiletlioğu, öğrencilerimizle bilgi ve tecrübelerini paylaştı, Kayseri Lisesindeki anılarını anlattı. Yazdığı kitaplar ve çalışmalarını hakkında bilgiler de veren Erkiletlioğu, yazdığı kitaplarından bazılarını okul kütüphanemize hediye etti.

Okul Kantinimizin Yeri ve Çehresi Değişiyor
C blok alt katta yer alan kantinimizi öğrencilerimiz için daha kullanışlı ve elverişli bir alana taşıyoruz.

Hafta Sonu Yetiştirme Kursları Açıldı

Öğrencilerimizin eksikliklerini gidermek amacıyla hafta sonları yetiştirme kursları düzenlendi.

Melikgazi İlçe Milli Eğitim Müdürü Mustafa Dikmen'i Ziyaretimiz

Okulumuz OGYE Paydaş İlişkileri Ekibi olarak Melikgazi İlçe Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Mustafa Dikmen'i ziyaret ettik.

Yaya ve Sürücülere Yönelik Eğitim Verildi

Kayseri Emniyet Müdürlüğü Trafik Denetleme Şube Müdürlüğü Eğitim Görevlisi Yılmaz ERTÜRK tarafından okulumuz öğrencilerine Yaya ve Sürücülere Yönelik Eğitim konulu seminer verildi.

Okul Müdürümüz

Kayseri Ticaret Odası Başkanını Ziyaret Etti.

Kayseri Lisesi Müdürü İsmet ERBAŞ Kayseri Ticaret Odası'nı ziyaret etti. Ziyarete Kayseri Lisesi kütüphanesinin Kayseri Ticaret Odası tarafından yapımı için söz alındı.

Japon Öğrenciler Okulumuzu Ziyaret Etti

Japon okulu Hakusel Gakuen

öğrencileri ve öğretmenleri okulumuzu ziyaret ettiler

GÖNLÜMÜN BAHÇELERİ

Gönlümün bahçelerinde çiçekler yetiştirdim sana...

Her biri sen kokuyor burnuma...

Her renk ayrı bir hikâyeni anlatıyor bana...

Kimi gülüşünden bahsediyor,

Kimiyse kırgınlıklarından hayata...

Gece vakti oldu mu küsüyorlar dünyama...

Bir başıma kalıyorum karanlık odamda...

Sonra... Sen doğuyorsun sabahlarıma...

Çiçekleri suluyorum kelimelere dökemediğim sevdamla...

Sahiden sevgilim;

Küçümsediğin sevda çiçekleri bile anladı da;

Sen ne bekliyorsun daha..?

Pınar Sökmen
10-F

ACIYORUM

Kırgınlıklarım var benim...

İçim içimi yerken, sahte gülüşlerim...

Kızgınlıklarım var bu hayata...

Anlamını bile çözemediğim hikâyelerim...

Döktüğüm yaşlara acıyorum ömrümün baharında...

Peşinden koşar adım gittiğim aşka acıyorum...

Gökkuşağı gibi mutluluklarımı,

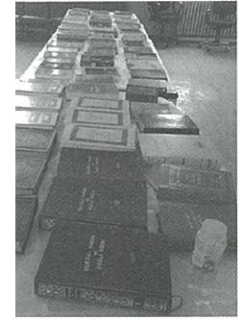
Karanlık bir odaya hapsedişime acıyorum...

Yalnızlığıma acıyorum,

Kuytu köşelerde kayboluşlarıma...

Pınar Sökmen
10-F

u Doğum Haftası Etkinlikleri çerçevesinde Erciyes
esi İlahiyat Fakültesi öğretim üyelerinden Prof.Dr.
azlıgül "Peygamberimiz ve Merhamet" konulu
; verdi. Bu etkinlikler çerçevesinde okulumuzda
rimize yönelik Peygamberimizle ilgili kitap sergisi

umuz Paydaş İlişkileri Ekibi'nin organize ettiği
nuğu" programına Melikgazi İlçe Milli Eğitim
Sayın Mustafa DİKMEN konuk oldu.
ızda geçmişte de görev yapmış biri olarak
Lisesine konuk olmaktan çok mutlu olduğunu
Sayın Mustafa Dikmen, öğrencilere
ğretim çalışmaları hakkında bilgiler aktardı ve
erimizin sorduğu sorulara cevap verdi.

seri Büyükşehir Belediyesi tarafından düzenlenen
rarası Tiyatro Festivaline katılan Almanya-Krefeld-
ite Gymnasium Öğrencileri okulumuzu da ziyaret
nanca öğretmenimiz Fatma Sarı'nın kordinatörlü-
erçekleşen ziyarette, öğrencilerimiz tiyatro grubu-
encileriyle kültürel alış-verişte bulundular. Öğren-
z kendi besteledikleri Almanca şarkıları söylediler.
ğrenciler müzik öğretmenimiz Emrah Fidan eşli-
ürkçe şarkılar söylediler. Kayseri Lisesi Tiyatro
öğrencileri 12 Nisan 2011 tarihinde oyunun sergi-
de gruba yardımcı oldu.

“Kayseri Lisesini müdürü ile,
muallimleri ile, bütün
talebesiyle Cumhuriyetin
ateşli, feyizli bir ocağı bulduk.

K. ATATÜRK

**TARİHE TANIKLIK ETMİŞ BİR LİSEDE
OKUMAK AYRICALIKTIR.**